

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

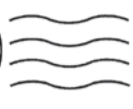

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

www.mesotopites.weebly.com • e-mail: anagenme@gmail.com

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33-172 37 ΔΑΦΝΗ • ΤΗΛ.: 210 9707417-FAX: 210 9762595

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 245 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017 • Κωδικός 2960 X+5

ΚΑΛΕΣΜΑ...

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Δ.Σ.

Πριν λίγο καιρό γιορτάσαμε αισίως τα τεσσαρακοστά δεύτερα γενέθλια του Συλλόγου μας. Σε καιρούς δύσκολους οι απανταχού Μεσοτοπιτες συνεχίζουν τη συλλογική προσπάθεια και τα αποτελέσματα είναι θετικά.

«Κάνοντας μια αναδρομή στην ιστορική πορεία του Συλλόγου θα συνειδητοποιήσουμε πόσο μεγαλείο κρύβει η ανθρώπινη φύση, όταν ανασύρει κάθε δημιουργική της ικμάδα και την αφιερώνει στο καλό... πώς καταφέρνει ένας σύλλογος να στέκεται πάνω από ανθρώπινες αδυναμίες και να αναδεικνύει κάθε προοδευτικό στοιχείο της ζωής... Κάπως έτσι γίνονται τα θαύματα... με ανθρώπους απλούς, ταπεινούς, που τα λόγια τους είναι λιγοστά κι η δουλειά πολλή... ανθρώπους με ιδανικά, ντομπροσύνη και ψυχική λεβεντιά που ξέρουν να χαμογελούν και ν' αγωνίζονται, να κάνουν πράξη την αλληλεγγύη και να προσφέρουν δίχως να περιμένουν ανταπόδοση... Σύλλογος είναι όλοι αυτοί οι άνθρωποι που τον αγαπούν και τον στηρίζουν. Χάρis σ' αυτούς κατάφερε να σταθεί όρθιος, να έχει κερδίσει την εκτίμηση και τον θαυμασμό με το έργο του και να λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για το παρόν και το μέλλον». Όλα τούτα τα λόγια γραμμένα από την αγαπητή μας **Παναγιώτα Πλωμαρίτου** στον πρόλογο του επετειακού ημεκώματος «40 χρόνια 1975-2014 Σύλλογος των απανταχού Μεσοτοπιτών Λέσβου η Αναγέννηση» φωτίζουν την πορεία μας...

Στο πέρας των χρόνων ο καθένας από μας, από όποια θέση βρέθηκε ή βρίσκεται σήμερα, καλείται να συμβάλει με την κατάθεση ψυχής του και να συνδράμει στην κοινή προσπάθεια. Παρά τη δυσκολία των καιρών και τις κάθε λογής αντιξοότητες ο Σύλλογος προσπαθεί για το καλύτερο.

Την Κυριακή 28 Ιανουαρίου καλούμαστε να δώσουμε το παρόν. Καλούμαστε να είμαστε στη Γενική Συνέλευση, να ακούσουμε, να ψηφίσουμε, να προτείνουμε. Καλούμαστε να προσφέρουμε κομμάτι του ελεύθερου χρόνου μας και να θέσουμε υποψηφιότητα στο νέο Δ.Σ.

Χωρίς παρουσία, κατάθεση ψυχής, συλλογική διάθεση, ενότητα, ιεράρχηση αναγκών και στόχων κι εθελοντική δουλειά η πρόοδος δεν έρχεται. Το ξέρουμε καλά 42 χρόνια! Δεν υπάρχει άλλη συνταγή. Όλες οι άλλες χρεοκόπησαν...

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018, ΩΡΑ 9.00Π.Μ. ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΚΙ ΟΛΟΥΣ...

ΓΙΑ ΤΟ ΔΣ ΦΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΓΛΟΥ

*Το Δ.Σ. σας εύχεται
Καλή Χρονιά
με Υγεία, Προκοπή και Ειρήνη!*

ΠΙΝΑΚΑΚΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

• Σάββατο 20 Ιανουαρίου στις 18:30
Γνωρίζοντας τον τόπο μας
(Υγρότοποι, περιπατητικές διαδρομές, απολιθώματα).

Μαζί μας η γεωλόγος κα Όλγα Τσαλκτζή (Μουσείο Σιγρίου).
Συνδιοργάνωση με το Σύλλογο "Ο Χρούσος".

Στην αίθουσα του Συλλόγου

• Κυριακή 28 Ιανουαρίου στις 9.00
Γενική Εκλογοαπολογιστική Συνέλευση

Στην αίθουσα του Συλλόγου

• Πέμπτη 1 Φεβρουαρίου στις 18.00

«Εργόχειρο»

Τσάι από το τμήμα Γυναικών
Στην αίθουσα του Συλλόγου

• Πέμπτη 1 Μαρτίου στις 18.00

«Η Γυναίκα τιμάται»

Τσάι από το τμήμα Γυναικών
Στην αίθουσα του Συλλόγου

• Παρασκευή 16 Μαρτίου
Το Τμήμα γυναικών θα παρακολουθήσει τους Δ Χαιρετισμούς σε μονή της Αττικής

• **Ο Σαρακοστιανός Χορός του Συλλόγου θα γίνει το Μάρτι**
Στην αίθουσα του Συλλόγου

ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΩΠΗΛΑΤΕΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΩΚ. ΓΝΗΣΙΟΣ

Το 1975 μια παρέα από το Μεσότοπο, που ζούσε στην Αθήνα, ίδρυσε το Σύλλογό μας. Όλοι τους παιδιά από το χωριό, μεγαλωμένα με χάπλες, κουκιά και ξερά σύκα και έχοντας όλοι τα πόδια τους μπουλιασμένα, άηλος με χώμα από τον κάμπο του Χρούσου, άηλος με αστοιβές από τον Προφήτη Ηλία και άηλος από τις λίθρες του Ποδαρά. Το μπόλι μαστορικά βαλμένο σε όλους, την κατάλληλη εποχή, ώστε να βλαστήσει, να θεριέψει και να γίνει κλωνάρι. Έχοντας όλοι τους κοινά παιδικά χρόνια από τους μαχαλάδες του χωριού, όλα αυτά τα κλωνάρια δεν άργησαν να ενωθούν και να δημιουργήσουν το Σύλλογό μας.

Όλοι τους μπροστάρηδες, δουλεταράδες, καπεταναίοι στις φαμίλιες τους και στις δουλειές τους, αλλιά εθελοντές κωπηλάτες πρώτης γραμμής για τις δραστηριότητες και τα δρώμενα του Συλλόγου μας. Ο καιρός περνούσε και όλη αυτή η παρέα, συμπληρωμένη στην πορεία και με νέο αίμα, συλλογικά σκεπτόμενη και προτάσσοντας πάντα τον εθελοντισμό της και την αγάπη για τον τόπο της, έφτασε το Σύλλογό μας σε υψηλό πολιτιστικό επίπεδο στην Ελλάδα και όχι μόνο.

Από εκείνο το ξεκίνημα έχουν περάσει σχεδόν 43 χρόνια και κάποιοι από αυτήν την παρέα δεν είναι πια μαζί μας, ενώ όλοι οι υπόλοιποι βρίσκονται σε μια ηλικία που χαίρονται τα εγγόνια τους και τους καρπούς που έσπειραν στην ζωή τους. Συνεχίζουν όμως να είναι κοντά στο Σύλλογο, ακούραστοι καπεταναίοι σε αυτή τη μικρή βάρκα, το Σύλλογό μας, που κουβαλάει στην καρίνα της τον πολιτισμό και την Ιστορία, όχι μόνο του χωριού μας, αλλιά και ολόκληρου του νησιού.

Χρειαζόμαστε όμως, εκτός από έμπειρους καπεταναίους, και νέους, δυνατούς κωπηλάτες, σαν εκείνους που ξεκίνησαν αυτό το όμορφο ταξίδι. Νέους, δυνατούς κωπηλάτες να πάρουν το Σύλλογό μας στις πλάτες τους για τα επόμενα χρόνια.

Το χρωστάμε σε αυτούς που ξεκίνησαν, το οφείλουμε στην παράδοση και την ιστορία μας. Δεν πρέπει να αφήσουμε το Σύλλογό μας να γίνει ένα ΚΑΠΗ συνταξιούχων καπεταναίων.

As δώσουμε όλοι το παρόν σαν ενεργοί Μεσοτοπιτες την Κυριακή 28 του Γενάρη στην Γενική Εκλογοαπολογιστική Συνέλευση, όλοι μαζί, παλιοί καπεταναίοι και νέοι κωπηλάτες.

Γελογραφία της Γεωργιάνας Γνήσιου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΤΟ Δ.Σ. ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΟΝΤΟΥ

Το Σάββατο 11 Νοεμβρίου παραβρεθήκαμε στο κατάμεστο Δημοτικό Θέατρο Ηλιούπολης, όπου πραγματοποιήθηκε με επιτυχία θεατρική παράσταση αλληλεγγύης για τους σεισμόπληκτους της Βρίσας στη Λέσβο. Τη διοργάνωση ανέλαβαν η πρωτοβουλία πολιτιστικών φορέων Ηλιούπολης «**ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΠΟΛΗΣ**» και ο **Σύλλογος Πολυνομιών Λέσβου**. Η ανταπόκριση του κόσμου στο κάλεσμα των διοργανωτών με σκοπό την έμπρακτη έκφραση των αλληλεγγύων συναισθημάτων προς τους σεισμόπληκτους συνανθρώπους μας ήταν εντυπωσιακή, με αποτέλεσμα να συγκεντρωθούν πολλά τρόφιμα και σχολικά είδη. Ο Σύλλογός μας συμμετείχε στην προσπάθεια αυτή και συγχαίρει τους διοργανωτές.

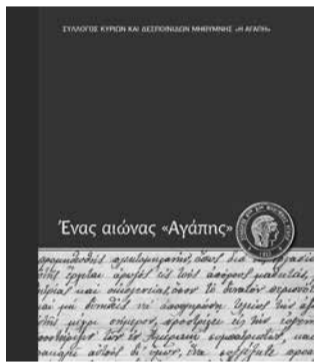
Οι φοιτητές **Δημήτρης Βουδούρης** (Γεωπονικής) και **Σταύρος Κοντέλης** (Πληροφορικής) μαζί με τον ανιπρόεδρο του Συλλόγου **Νίκο Ρεπάνη** κατέθεσαν στεφάνι την **17η Νοέμβρη** στο Πολυτεχνείο εκ μέρους του Συλλόγου. Ο Δημήτρης Βουδούρης γράφει:

Φέτος μου δόθηκε η ευκαιρία να συμμετάσχω στην κατάθεση στεφανίου προς τιμήν των αγωνιστών του Πολυτεχνείου. Η εμπειρία αυτή ήταν κάτι πρωτόγνωρο για εμένα. Παρά τη μικρή παρουσία του κόσμου λόγω των επεισοδίων που είχαν προηγηθεί, αλλά και τις άσχημες καιρικές συνθήκες, η αίσθηση ότι βρίσκομαι σ' αυτό το χώρο μου έβγαλε μια συγκίνηση. Την κατάθεση πραγματοποιήσαμε μαζί με το Σταύρο Κοντέλη και το Νίκο Ρεπάνη. Θα ήθελα να ευχαριστήσω το Σύλλογο για την μοναδική αυτήν εμπειρία!

Στις 3 Δεκέμβρη ο Σύλλογος Μεσοποτιτών διά μέσου της γραμματέως **Αντζέλας Κοντού** και του μέλους του **ΔΣ Αρτέμης Βουδούρη** συμμετείχε στην ξενάγηση στην Ακρόπολη, που διοργάνωσε η γνωστή μας και πολύ δυναμική ομάδα **ΗΕΚΑΔΕΜΕΙΑ** και ο **Μιχάλης Βασιλάς**. Με ξεναγό την κ. **Νάντια Παυλικιάκη** περιηγηθήκαμε στον ιερό βράχο και θαυμάσαμε για ακόμα μια φορά τα υπέροχα μνημεία που έλαμπαν από ομορφιά και καλαισθησία στο λαμπρό χειμωνιάτικο ήλιο.

Σε μια ξεχωριστή εκδήλωση την 1η Νοέμβρη στο θέατρο «Τζένη Καρέζη», παρουσιάστηκε το συλλεκτικό βιβλίο **Ένας αιώνας «Αγάπης»** (εκδόσεις **ΤΟΠΙΟ, Δημήτρης Ταλιάνης**), αφιερωμένος στη δράση και την προσφορά του **Συλλόγου Κυριών και Δεσποινίδων Μνημόνης «Η Αγάπη»** από το 1922 μέχρι σήμερα. Έναν έπαινο στη Γυναίκα και μια συναρπαστική διαδρομή φιλαλληλίας αποτελεί η ιστορική η οποία μας διδάσκει πως η αλληλεγγύη και η φιλότιπη προς τον πλησιότατο να μην είναι ποτέ αρκετές, αλλά χωρίς αυτές σίγουρα καταπιονόμαστε. Για το βιβλίο μίλησαν οι **Νίκος Καραπιδάκης** (καθηγητής Ιονίου Παν/μίου), **Νίκος Ψιλάκης** (συγγραφέας-δημοσιογράφος) και **Πάνος Θεοδωρίδης** (συγγραφέας), και συντόνισε ο δημοσιογράφος **Κώστας Σερτζής**. Οι ηθοποιοί **Κωνσταντίνος Κωνσταντόπουλος** και **Θεοδώρα Σιάρκου** διάβασαν αποσπάσματα του βιβλίου, ενώ την εκδήλωση πλαισίωσε το ορχηστρικό σχήμα **Vibrato της Πολυφωνικής Χορωδίας Πάτρας**.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΦΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΓΛΟΥ

Την Κυριακή 3 Δεκεμβρίου το μεσημέρι έγινε με επιτυχία στο συνεδριακό πολιτιστικό κέντρο Δήμου Περιστερίου η παρουσίαση του παιδικού βιβλίου της αγαπητής μας **Μαίρης Τσόγκα-Τιπαρή: «Ένα αστέρι πέφτει πέφτει»** -εκδόσεις Μεταίχμιο, Νοέμβριος 2017 σε εικονογράφηση Ναταλίας Καπατσούλια. Στην εκδήλωση, που έγινε σε συνεργασία με τη Δημοτική Βιβλιοθήκη Περιστερίου, μίλησαν η διευθύντρια της βιβλιοθήκης κα **Ν. Καρκούλια** και ο υπεύθυνος της δράσης «Κόκκινη Κλωστή Δεμένη» εκπαιδευτικός **Α. Πατσής**. Στη συνέχεια η συγγραφέας και η **Φιλή Νικολαΐδου**, νηπιαγωγός, παρουσίασαν μια δραματοποίηση της ιστορίας με κούκλες που έφτιαξε η **Αναστασία Κουτσουδάκη**. Χόρεψε η **Πέρσα Φουρκή** ως μικρή Λαμπρίνα. Η μουσική για το «Τραγούδι του ονείρου» ήταν του **Γιάννη Τιπαρή**. Τραγούδησε ο **Γιώργος Τσόγκας**.

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος Μεσοποτιτών Λέσβου «Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ»

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33, ΔΑΦΝΗ, 172 34 ΑΘΗΝΑ | ΤΗΛ.: 210 9707417 FAX: 210 9762595

www.mesopotites.weebly.com | e-mail: anagenme@gmail.com

Υπεύθυνος έκδοσης: Γνήσιος Σωκ. Κωνσταντίνος | ΤΗΛ.: 210 5739361 | ksgnisiotis@gmail.com

Συντακτική ομάδα:

Αντζέλα Κοντού, angelakontou1971@gmail.com | Θεοδώρας Παναγιώτου, theo-pana@hotmail.com

Μαγδαλένα Πανουτσά, elenimagda.pap@gmail.com | Ευαγγελία Χυδεριώτου, evachid@yahoo.gr

Αρτέμις Φιλιππίδης artemisf@otenet.gr | Ελευθερία Κωσταντίν - ekostadi@gmail.com

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ:

ΕΛ. Ι. ΚΑΡΤΕΡΗΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΝΙΚΑΙΑΣ 10, 104 34 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 210 88.26.392, FAX: 210 88.20.655, peritechnon@yahoo.gr

Η Συντακτική ομάδα δικαιούται να συντέμνει, να τροποποιεί ή να απορρίπτει κείμενα προς δημοσίευση, ολόκληρα ή μέρος αυτών, αν είναι αντίθετα προς το καταστατικό του Συλλόγου ή τον κανονισμό της εφημερίδας και εάν κρίνει ότι μπορεί να προκαλέσουν προβλήματα στις σχέσεις των μελών και στις σχέσεις με τρίτους. Όλα τα προς δημοσίευση κείμενα πρέπει να υπογράφονται από τους συντάκτες τους και θεωρείται δεδομένο ότι εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις.

Η ιστορία του βιβλίου με λίγα λόγια: «Αν σου έλεγαν πως πρέπει να πραγματοποιήσεις μια ευχή, τι θα έκανες; Αν για αυτή την ευχή χρειάζομαι και τη βοήθεια άλλων, πού θα την αναζητούσες; Η Λαμπρίνα, το πιο μικρό πεφταστέρι του ουρανού, πρέπει να πραγματοποιήσει μια ευχή, όπως κάθε σωστό πεφταστέρι. Αν δεν τα καταφέρει τη νύχτα του μοναδικού χορού της, το φως της θα χαθεί για πάντα! Πώς όμως πραγματοποιούνται οι ευχές; Όταν η Λαμπρίνα θα συναντήσει την ευχούλα ενός παιδιού για ένα μπαλόνι με χρυσή κλωστή, θα χρειαστεί να αναζητήσει βοήθεια σ' όλο τον ουρανό. Άραγε θα βρει βοήθους στην προσπάθειά της; Και όταν τα καταφέρει να δώσει τη χαρά κάποιου μαγικού συμβαίνει και σε εκείνη! Ευχές, όνειρα κι ελπίδες πραγματοποιούνται πιο εύκολα όταν δεν είσαι μόνος.

Στο τέλος της εκδήλωσης τα παιδιά, που παραβρέθηκαν, έπαιξαν ένα μουσικοκινητικό παιχνίδι και έκαναν τις δικές τους ευχές. Ευχόμαστε να είναι καλοτάξιδο το βιβλίο! Μαίρη, καλή συνέχεια και πάντα επιτυχίες!

Έγινε με επιτυχία στις 18 Νοεμβρίου, ώρα 8μμ στο Γαλάτσι, στο ζεστό και φιλόξενο χώρο του συλλόγου των Αγριτών Λέσβου «**Ο Άγιος Δημήτριος**» σε συνεργασία με τις (χιώτικες) εκδόσεις «**ΑΛΦΑ -ΠΙ**», η παρουσίαση του νέου βιβλίου του αγαπητού συναδέλφου **Χαράλαμπος Σαχτούρη «Τα παραμύθια της Γλίστρας»**. Ένα εξαιρετικό βιβλίο για παιδιά αλλά και όσους... αισθάνονται παιδιά, που ο συγγραφέας «εμπνεύστηκε» στο Ταβάρι, τόπο καλοκαιρινών διακοπών του και ειδικότερα στην μικρή αγκάλη-παραλία πίσω από τον Αϊ Νικόλη, που έχει σαν όριο της προς τον Ποδαρά τον Γλίστρακα. Την εκδήλωση συντόνισε η γνωστή δημοσιογράφος **Γεωργία Λινάρδου**. Στον εναρκτήριο χαιρετισμό του, ο πρόεδρος των Αγριτών **Στράτος Βούζνας** εξέφρασε τη χαρά και την ικανοποίηση του Δ.Σ. για την πραγματοποίηση της εκδήλωσης. Στη συνέχεια πήρε τον λόγο ο παιδαγωγός, δρ της ψυχολογίας του παιδιού, τ. σχολικός Σύμβουλος Π.Ε. **Χρίστος Πατσάλης**, ο οποίος με επιστημονικό τρόπο εμβάθυνε στα κείμενα του βιβλίου και ανέδειξε πτυχές που δεν είναι ίσως ορατές με την πρώτη ματιά. Ακολούθησε η δασκάλα, και Γραμματέας του συλλόγου Αγριτών, **Βαρβάρα Καρτέρη**, που προσέγγισε με ευστοχία τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των ιστοριών του βιβλίου. Η ομιλία της Βαρβάρας διανθίστηκε από αναγνώσεις αποσπασμάτων, που απέδωσαν έξοχα η δασκάλα **Καλλιόπη Σαρακοσίδου** και η φοιτήτρια **Αρετή Παλλού**. Η βραδιά ολοκληρώθηκε από την επιλογική παρέμβαση του συγγραφέα. Ευχόμαστε στο βιβλίο να είναι καλοτάξιδο και είθε να αξιωθούμε μια παρουσίασή του στο χωριό ή στο Ταβάρι, κάπου εκεί κοντά στη Γλίστρα...

Αφιερωμένο σε μεσοποτιτικές γωνιές είναι το φετινό «**Φωτογραφικό Ημερολόγιο 2018**» του Συλλόγου, που ήδη κυκλοφορεί με τίτλο: «**Ο Μεσότοπος μέσα από τη ματιά των φίλων του**» με εικόνες του χωριού και των όμορφων παραλιών μας: του Ταβαρίου, του Χρούσου, του Ποδαρά! Τροφή της ψυχής, για να ξεπνούν οι θύμους και να μην αργοπορεί ο γυρισμός! Τις φωτογραφίες συνοδεύουν, εκτός από την λεζάντα και καταποιστικά κείμενα ή στίχοι ποιητών. Όλες τούτες οι φωτογραφίες, που το κοσμούν, δεν τραβήχτηκαν από μεσοποτιτικούς γόνους, που το αγαπούν και το νοιάζονται γιατί είναι η πατρίδα τους, αλλά από φίλους εκλεκτούς, που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν σ' άλλους τόπους, που ταξίδεψαν και γύρισαν τον κόσμο, όμως κάπου σταμάτησαν να... Ξαποστάσουν! Και διάλεξαν το χωριό μας γιατί λάτρεψαν αυτό που είδαν κι ένιωσαν... Τους ευχαριστούμε πολύ!

Είναι: η **Ζοζέ** και ο **Μπερνάρ**, η **Μαρία Τερέζα** και ο **Αλέν**, οι καλοί μας φίλοι από την Γαλλία, που εδώ και τριάντα χρόνια χαίρονται τα καλοκαίρια τους στο Μεσότοπο! Είναι η **Ρίτα** και ο **Άρβιντ**, οι φίλοι μας από τη Νορβηγία, που εδώ και είκοσι χρόνια έκαναν το χωριό και δικό τους... Αγόρασαν σπίτι στην Καστρούδα κι έρχονται πολλές φορές τον χρόνο... Είναι η **Σίβλια** και ο **Ουμπέρτο**, η **Τζερίμπα** κι ο **Λούτσιο**, οι φίλοι μας από την Ιταλία, που κάθε χρόνο περνούν τα καλοκαίρια τους στο Χρούσο. Είναι ο καλός μας φίλος, ο **Ντέιβιντ** με την οικογένειά του από την Αμερική, που αγόρασε σπίτι στα Πάνω Χωριά... Και είναι κι άλλοι... Μέσα από τη «δική τους ματιά» θα ξανα-ανακαλύψουμε τον τόπο που μας γέννησε! Στην προτελευταία σελίδα του, μας περιμένουν «Δuo λόγια για τους δημιουργούς μας» μαζί με τις προσωπικές φωτογραφίες τους. Αλλά και αποσπάσματα από το μακροσκελές ποίημα «**Ωδή στον Μεσότοπο**», γραμμένο από τον **Alain Hanquez**, τον καλό μας φίλο από την Γαλλία. Η τελευταία σελίδα είναι αφιερωμένη στους «**Ευγενικούς μας χορηγούς**», που ενίσχυσαν την προσπάθειά μας και τους ευχαριστούμε θερμά: **Χριστίνα και Βασιίλη Βασιίλη-Γαλακτοκομικά προϊόντα-Ενοικιαζόμενα δωμάτια-Ταβάρι, Ταβέρνα «Ζουμπούλι»-Μυτιλήνη, Μέλι «Ένα»-Κώστα Κορδούτη, Βασιίλη Βογιατζή-Ηλεκτρολόγο Μηχανικό Τ.Ε., Μιχάλη Βασιίλη-Συνεργείο Αυτοκινήτων-Περιστερί, Κρεοπωλείο «DELIGATO»-Π. Φάληρο, «Οπακά Γιαλούρη»-Μυτιλήνη, «Υποδήματα Ειρήνη Μελαχροινίδη»-Γέρακα, Ιωάννα Ιωσπεφίλη-Ταβέρνα «Παλούκος»-Ταβάρι, Αγροτουριστικό Συνεταιρισμό Γυναικών Μεσοτόπου Λέσβου και επιχείρηση «ΨΑΡΑΔΕΛΛΗΣ».**

Ευχαριστούμε πολύ όσους βοήθησαν με οποιονδήποτε τρόπο στη δημιουργία του Ημερολογίου και ιδιαίτερα την αγαπητή μας **Βασιίλη Α. Βουδούρη**, που το επιμελήθηκε καλλιτεχνικά και τους **Στέφανο Παρασκευαΐδη- Αντζέλα Κοντού** για τις διορθώσεις.

Το Ημερολόγιο διακινείται στο Μεσότοπο από την **Πραξούλα Πιπίνη-Κωνστανταδέλλη**. Στη Μυτιλήνη από **Θύμιο Βασιίλογλου και Θύμιο Σαραντίδη**. Τους ευχαριστούμε πολύ!

Για την διακίνησή του στην Αττική, παρακαλούμε πολύ τα μέλη και τους φίλους μας, να βοηθήσουν, όπως κάθε χρόνο. Όποιος ενδιαφέρεται να το προμηθευτεί ας έρθει από το Σύλλογο (Δευτέρα 6.00-9.00 μ.μ. υπ. **Αρτέμις Φιλιππίδης τηλ. 6932416314**)

Ευχόμαστε σε όλες κι όλους: «**Καλή Χρονιά με Ειρήνη, Υγεία και Προκοπή!**»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ 2018 ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΡΕΠΑΝΗΣ

Ο Σύλλογος έκλεισε τα 42 χρόνια του. Και τα γενέθλια είναι πάντα η ευκαιρία να τονίζεται η προοδευτική εξέλιξη του μέσα από την αναδρομή των επιτευγμάτων του, αλλά να επισημαίνεται και η αναγκαιότητα για εμπλουτισμό του δυναμικού του, ώστε να εξασφαλίζεται η συνέχειά του. Η ανάλυση της διαχρονικής πορείας του Συλλόγου από το **Βασίλη Βογιατζή** ήταν κατατοπιστική και πλήρης.

Στο δεύτερο θέμα της εκδήλωσης, ο **Φώτης Βασιλόγλου**, που είχε και την επιμέλειά του, παρουσίασε το Ημερολόγιο 2018. Ανέλυσε την ιδέα των θεμάτων του ημερολογίου μέσα από την φωτογραφική οπτική των Ευρωπαίων φίλων του Μεσοτόπου, αλλά και την εξαιρετική δουλειά της **Βασιλικής Βουδούρη** στο δημιουργικό κομμάτι.

Και σειρά είχε το τρίτο και σημαντικότερο θέμα της βραδιάς, το αφιέρωμα στον **Ανδρέα Αναγνωστόπουλο**. Ο **Νίκος Ρεπάνης** αναφέρθηκε στην ανθρωπιστική, στη συλλογική και στην πολιτική δράση του, ενώ ο **Φώτης Βασιλόγλου** ασχολήθηκε εμπειριστικά με την καλλιτεχνική πορεία του ανδρός αναφέροντας σχόλια και απόψεις άλλων Μεσοτοπιτών. Ο **Αρτέμιος Φιλιππίδης** διάβασε αποσπάσματα άρθρων, όπως αυτά δημοσιεύθηκαν μετά το θάνατό του στην εφημερίδα ΤΑ ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ, της οποίας υπήρξε πρωτεργάτης. Δυο φοιτητές μας, η **Έλενα Παπαδοπούλου** και ο **Δημήτρης Βουδούρης**, αλλά και η σύζυγος του εγγονού του Ανδρέα διάβασαν ποιήματα από τη μία και μόνη ποιητική συλλογή που εξέδωσε. Απρόσμενα ενδιαφέρουσα η παρέμβαση του **Νίκου Ηλιόπουλου**, ο οποίος σαν πνευματικό παιδί του Ανδρέα Αναγνωστόπουλου μας έδωσε πληροφορίες για τη ζωή του στα μεταπολεμικά χρόνια και για άγνωστες πτυχές του χαρακτήρα του. Παραλάβαμε με χαρά το δώρο του κ. Ηλιόπουλου προς το Σύλλογο, έναν πίνακα ζωγραφικής με θέμα το ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο αφιερωμένο στο δάσκαλό του. Να σημειώσουμε ότι στην αίθουσα υπήρχε έκθεση των έργων του Ανδρέα Αναγνωστόπουλου, πίνακες ζωγραφικής και χειρόγραφα από την φυλακή.

Συγκινητική η παρουσία πολλών μελών της οικογένειας του Αν. Αναγνωστόπουλου. Την εκδήλωση τίμησαν ο γιος του **Στέλιος Αναγνωστόπουλος**, οι εγγονοί του **Ανδρέας Δημ. Αναγνωστόπουλος** και **Ανδρέας Στ. Αναγνωστόπουλος**, η εγγονή του **Ελένη Αναγνωστοπούλου-Μαργονίδου** και η δισέγγονή του, **Αθηνά Μίχα**. Επίσης παραβρέθηκε και η αγαπητή μας κυρα-**Θοδώρα Στρ. Αγγιτάκη**, συγγενής της οικογένειας. Νιώσαμε τη φόρτισή τους και όλοι μαζί ξανα-ανακαλύψαμε τον άνθρωπο, τον καλλιτέχνη, τον αγωνιστή Ανδρέα.

Στην εκδήλωσή μας συμμετείχε –και την ευχαριστούμε πολύ– η γιαγιά **Μαρία Ρεπάνη**, που με τη σοφία των 100 χρόνων της, ευχήθηκε χρόνια πολλά στο Σύλλογο και υπογράμμισε τη σημαντική πορεία της «**Αναγέννησης**» θυμίζοντας όμως και την ύπαρξη του προπάτορα Συλλόγου «**Άγ. Ιωάννης**» τη δεκαετία του -50. Αλλά και για τον Ανδρέα Αναγνωστόπουλο είχε πολλά να μας πει από τις δεκαετίες -30, -40 και -50, μιας και τον συνέδεε φιλία με τον αείμνηστο σύζυγό της, **Φώτη Ρεπάνη**.

Η παρουσία πολλών χωριανών μας και φίλων ήταν αρκετά μεγάλη. Η ζεστή βραδιά έκλεισε με μεζέδες και γιορτινά γλυκά.

Ήταν ίσως η σημαντικότερη εκδήλωση που πραγματοποίησε ο Σύλλογος το 2017.

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΡΕΠΑΝΗΣ

Η προγραμματισμένη εθελοντική αιμοδοσία μας πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 17 Δεκέμβρη 2017 στην αίθουσα του Συλλόγου από το συνεργείο του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου. Όλα εξελίχθηκαν ομαλά και για άλλη μια φορά οφείλουμε να ευχαριστήσουμε τους 31 αιμοδότες μας, που έδωσαν το παρόν εκ των οποίων 28 αιμοδότησαν:

Αγγιτάκη Δημ. Άννα
Αντωνιάδης Αρ. Αντώνης
Βακάλης Δημ. Νικόλαος
Βαλαβάνης Παν. Ηλίας
Βαμβόλης Σωκρ. Νίκος
Βογιατζής Παν. Βασίλης
Βουδούρης Δημ. Αρτέμιος
Δασκαλοθανάσης Π. Δημήτρης
Καρδάρης Ευαγ. Βασίλης
Καρδάρης Ευαγ. Στέλιος
Κοντέλης Χρ. Σταύρος

Κοντού Α. Άντζελα
Κοντού Α. Μυροίνη
Κουρής Γεωργ. Ιγνάτιος
Κουρής Αναστ. Νικόλαος
Κούτρας Βασ. Δημήτρης
Μελέτης Χαρ. Βίκτωρας
Παπαδοπούλου Χρ. Ελένη
Παπουτσή Αποστ. Μαгдаληνα
Πηλού Άγγ. Όλγα
Πιπίνης Γεωργ. Γιάννης
Πιπίνης Γεωργ. Μιχάλης

Πιπίνης Παναγ. Μιχάλης
Ρέμματος Γεωργ. Ιγνάτιος
Ρέμματος Νικ. Ιγνάτιος
Ρεπάνη Ιωάν. Νίκη
Ρεπάνης Παν. Ανδρέας
Ρεπάνης Παν. Λευτέρης
Σαπθαούρα Κων. Ευφροσύνη
Σκομβούλης Δημ. Σταύρος
Χονδρέλλης Γεωργ. Δημήτρης

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Όπως πέρσι, έτσι και φέτος το Νοέμβρη «δραπετεύσαμε», έστω και για μια μέρα, επιλέγοντας αυτή τη φορά να επισκεφτούμε την όμορφη **Αράχωβα**, τον αρχαιολογικό χώρο των **Δελφών**, τη γραφική Ιτέα και το μαγευτικό Γαλαξίδι.

Ο καιρός, αν και στη διαδρομή μας τα «μούσκεψε», στη συνέχεια έγινε σύμμαχός μας, με αποτέλεσμα να έχουμε μια θαυμάσια μέρα. Πρώτη στάση για μια μικρή βόλτα και ένα καφεδάκι στην Αράχωβα. Σκαρφαλωμένη στη ράχη του Παρνασσού δεσπόζει στο γραφικό τοπίο. Τα πέτρινα σπίτια της, τα πλακόστρωτα σοκάκια, το τριακοσίωμ ετών **Ρολλόι**, δίνουν ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα στην ήδη αξεπέραστη φυσική ομορφιά της περιοχής.

Επόμενη στάση, Δελφοί. Στους πρόποδες του Παρνασσού, στο άγριο φυσικό τοπίο που σχηματίζεται ανάμεσα σε δύο θεόρατους βράχους, τις **Φαιδριάδες**, βρίσκεται το πανελλήνιο ιερό των Δελφών και το πιο ξακουστό μαντείο της αρχαίας Ελλάδας. Ο ομφαλός της γης, εκεί που συναντήθηκαν οι δύο αετοί που έστειλε ο Δίας από τα άκρα του σύμπαντος για να βρει το κέντρο του κόσμου. Ο Σύλλογος μας διέθεσε ξεναγό, που μας ξενάγησε στο Μουσείο αλλά και στον αρχαιολογικό χώρο. Θυμηθήκαμε πολλά και μάθαμε ακόμη περισσότερα για το μεγαλείο της αρχαίας Ελλάδας. Το πόσο ανεκτίμητο είναι να είσαι Έλληνας, αυτό είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο και, ανεξάρτητα από τα όποια λάθη μας, πρέπει να είμαστε περήφανοι γι' αυτό. Οι αρχαίοι Έλληνες δώσανε πολιτισμό, φως, τέχνη, σοφία και δίδαξαν την αλληλεγγύη, την ιστιμία, τη δικαιοσύνη και τη δημοκρατία στους λαούς. Με δύο λέξεις, έλεγαν τόσα πολλά, με μία φράση ερμήνευαν τα πάντα.

Δε θα περιγράψω τι είδαμε, θα αναφερθώ μόνο στο χάλκινο **άγαλμα του Ηνίοχου**, που χρονολογείται από το 470 π.Χ., έχει ύψος 1,80 μ. και παρουσιάζει έναν έφηβο. Φοράει τον τυπικό μακρύ χιτώνα όπου φαίνονται όλες οι λεπτομέρειες του «υφάσματος», η κίνηση του

ΤΟ ΨΑΡΟΓΛΕΝΤΙ ΜΑΣ 2017

ΓΡΑΦΕΙ Η ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΚΕΝΔΕΡΗ

Έθιμο έχει γίνει πια το Ψαρογλέντι μας. Αυτή τη χρονιά όπως πάντα και ως γνήσιοι Μεσοτοπιίτες μαζευτήκαμε για να γιορτάσουμε μάλλον την είσοδο στο Χειμώνα με καλή παρέα, φαγητό, ποτό και μουσική

Το ιδιαίτερο πιάτο στο Ψαρογλέντι μας είναι τα μικρά ψαράκια με αρχηγό τη σαρδέλλα Μεσογείου, νόστιμο και θρεπτικό ψαράκι. Το κρασί και το ντόπιο ούζο ήταν άφθονα στο τραπέζι μας.

Στο γλέντι μας δεν έλειψε και η μουσική, κυρίως παραδοσιακή που οργάνωσαν τα μέλη μας με μασέτρο το **Φίλιππα Ρέμμα**. Τραγουδιστές μας ο **Χρήστος Καραστεφανής**, κλασική παρουσία, και η **Κωνσταντίνα Βασιλόγλου**, η νέα εμφάνιση. Ξεχωριστή ήταν η αγαπητή μας **Παναγιώτα Βουβουλούδα**, που με τη συνοδεία του βιοηίου της ερμήνευσε μοναδικά τα τραγούδια της. Ευχάριστη έκπληξη τα παιδιά του μουσικού τμήματος του Συλλόγου που μας συντρόφεψαν με τη μελωδία των σαντουριών τους μαζί με τη δασκάλα τους **Σταυρούλα Σπανού**. Παρών βεβαίως και ο **Βαγγέλης Σαρανιδής** με το βιοηί του που όλη τη βραδιά μας ξεσήκωνε για χορό! Τους ευχαριστούμε όλους πολύ! Στο σημείο αυτό να μη λησμονήσουμε να ευχαριστήσουμε και όλους όσους βοήθησαν με κάθε τρόπο και κυρίως τη δύναμη στην κουζίνα, το **Χρήστο Πιπίνη**, καθώς και την **Ελευθερία Κωσταντή**, που ήταν πολύτιμη.

Η ατμόσφαιρα στο Ψαρογλέντι μας ήταν ζεστή, φιλόξενη και προπάντων χαρούμενη. Η απλότητα και η διάθεση μας έφταναν για να περάσουμε υπέροχα και να ξεχάσουμε για λίγο την πραγματικότητα και την καθημερινότητά μας. Τελικά αυτό το γλέντι είναι θεσμός και φαίνεται ότι αρέσει σε όλους, αλλά και στους νεότερους φίλους του Συλλόγου μας. Ας κρατήσουμε την ωραία ανάμνηση από το Ψαρογλέντι μας και ας συνεχίσουμε τη διοργάνωση παρόμοιων εκδηλώσεων που μας φέρνουν πιο κοντά και παράλληλα προάγουν και τον πολιτισμό μας.

σώματος είναι ζωντανή, αλλά αυτό που συναρπάζει τον επισκέπτη είναι τα μάτια του από καφέ και μαύρους λίθους. Μαγντίζουν με το απίστευτο λαμπερό βλέμμα του νέου ανθρώπου αποδίδοντας το ήθος και την ισορροπία της κλασικής περιόδου.

Όμως η ώρα πέρασε και η Ιτέα προσφερόταν για το μεσημεριανό μας φαγητό. Η ταβέρνα που επιλέξαμε με την υπόδειξη του οδηγού μας ήταν εξαιρετική. Νόστιμο φαγητό με τη θάλασσα δίπλα και το βλέμμα να ξεκουράζεται στο ήρεμο τοπίο.

Τελευταίος προορισμός το Γαλαξίδι. Το λιμάνι με τα μικρά του πλοούμενα, η πόλη με τα παλιά αρχοντικά και το ανάγλυφο του τοπίου είναι τα βασικά υλικά για τη σύνθεση ενός πίνακα ζωγραφικής. Ήπιαμε το απογευματινό μας καφεδάκι παρέα με το συγχωριανό και φίλο μας καθηγητή κ. **Πάνο Βαλαβάνη**, που αναπάντεχα συναντήσαμε εκεί!

Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού η «γαλαρία», όπως πάντα, έκλεβε την παράσταση με διάφορα καλούδια που μας πρόσφερε συνοδευόμενα με ουζάκι. Δεν έλειψαν βέβαια και τα οπτικά γλυκά που κάποιες κυρίες φρόντισαν να μας κεράσουν. Τους ευχαριστούμε όλους για την προσφορά τους.

Τελειώνοντας, θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους συμμετείχαν στην εκδρομή μας και λυπάμαι που κάποιοι φίλοι μας δε μπόρεσαν να είναι μαζί μας λόγω πληρότητας. Επίσης, ευχαριστούμε τον εξαιρετικό οδηγό μας, κ. Αλέκο, που μας μετέφερε με ασφάλεια σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μας, καθώς και το γραφείο του κ. Γιώργου Βαβηλή.

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΕΣ ΤΑ... ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ!

Την 1η Νοεμβρίου 2017 πραγματοποιήθηκε βιωματικό εργαστήριο χορού με θέμα το «Χορευτικό Πολιτισμό του Μεσότοπου Λέσβου», στη Σχολή Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Με πρωτοβουλία του Επίκουρου Καθηγητή κ. Παπακώστα, οι φοιτητές της ειδίκευσης «Χορολογία με έμφαση στον Ελληνικό Παραδοσιακό Χορό», καθώς και απόφοιτοι που επιδιώκουν συνεχή κατάρτιση, είχαν την ευκαιρία στο πλαίσιο του μαθήματος Ειδικά Θέματα, να μετέχουν σε ένα βιωματικό εργαστήριο χορού με ντόπιους χορευτές και δασκάλους.

Το εργαστήριο διεξήχθη στο χώρο όπου στεγάζεται ο Σύλλογος Μεσοτοπιτών «Η Αναγέννηση», πηλοσίων των εγκαταστάσεων του πανεπιστημίου στη Δάφνη. Εξαιρετική η φιλοξενία από το Δ.Σ. του Συλλόγου, τον πρόεδρο κ. **Φώτη Βασιλόγλου**, καθώς και όλους τους συντελεστές που συνέβαλαν σε μία συστηματική και εις βάθος προσέγγιση της μουσικοχορευτικής παράδοσης του Μεσότοπου.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στους **Μιχάλη Βουβέλλη** και **Κώστα Πιπίνη**, πρώην και νυν αντιστοίχως δασκάλους χορού του Συλλόγου «Αναγέννηση», απόφοιτους του ίδιου Τμήματος, καθώς και στο **Βαγγέλη Σαραντίδη**, που εξαρχής στάθηκαν αρωγοί αυτής της σύμπραξης. Ευχαριστούμε επίσης τους Γληνιστάδες **Χρήστο Καραστεφανή** και **Γρηγόρη Πιπίνη**, που μας ταξίδεψαν με το χορό και το μεράκι τους στην ιδιαίτερη πατρίδα τους. Στην επιτυχία της δράσης συντέλεσε επίσης η ζωντανή ορχήστρα που συνόδευσε το μάθημα αλλά και το γλέντι έπειτα, δίνοντας το ιδιαίτερο πνιχόχρωμα της Λέσβου με το Βαγγέλη Σαραντίδη στο βιολί και τη **Σταυρούλα Σπανού** στο σαντούρι.

Εκ μέρους της Σχολής, των καθηγητών και των φοιτητών της ειδίκευσης «Ελληνικός Παραδοσιακός Χορός» σας ευχαριστούμε από καρδιάς και ευελπιστούμε σε συνέχιση της αγαστής μας συνεργασίας.

Χρήστος Παπακώστας
Επίκουρος Καθηγητής ΣΕΦΑΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΟΛΣΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ Ο ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΒΑΚΑΛΗΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΟΛΣΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ – ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ 14-7-2015

70 χρόνια μετά τη νίκη κατά του φασισμού ο πόλεμος συνεχίζεται. Ένα τεράστιο τόξο πολέμου από την Ουκρανία, το Ιράκ, τη Συρία, την Παλαιστίνη και τη Λιβύη, κυκλώνει τη πατρίδα μας. Οι μεγάλες δυνάμεις συνεχίζουν να παρεμβαίνουν για να ελέγξουν τις περιοχές και να τοποθετήσουν τοποτηρητές στην υπηρεσία τους. Συνέπεια όλων αυτών, караβάνια ανθρώπων αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, αναζητώντας τόπο για να ζήσουν ειρηνικά και με αξιοπρέπεια. Διασχίζοντας τη Μεσόγειο, με κίνδυνο την ζωή τους και τη ζωή των παιδιών τους, επιθυμούν να φτάσουν στη Βόρεια Ευρώπη. Όσοι τελικά τα καταφέρουν εγκλωβίζονται στις χώρες του Νότου, λόγω των συνθηκών και αποφάσεων της Ε.Ε και της άρνησής της να δεχτεί μετανάστες.

Η χώρα μας, αλλά και η ιδιαίτερη πατρίδα μας η Λέσβος, αποτελούν πύλες εισόδου, με αποτέλεσμα να δέχονται ένα μεγάλο προσφυγικό ρεύμα που δεν μπορούν να διαχειριστούν. Η κοινωνία της Λέσβου και οι κοινωνικές δομές του νησιού, στέκονται αλληλεγγύες σε μεγάλο βαθμό στους πρόσφυγες, δυστυχώς όμως το νησί μας δεν διαθέτει τις κατάλληλες υποδομές και το προσωπικό, παρά το γεγονός ότι δαπανήθηκαν μεγάλα κονδύλια για την υποδοχή και τη φιλοξενία μεταναστών.

Απαιτείται πραγματική προστασία των προσφύγων, νομική και κοινωνική με όρους αλληλεγγύης και ισοκατανομής ευθυνών μεταξύ όλων των κρατών μελών της Ε.Ε. Χρειάζονται ριζικές αλλαγές σε ευρωπαϊκό επίπεδο με στόχο την προστασία της ανθρωπίνης ζωής και αξιοπρέπειας ενάντια στα οργανωμένα συμφέροντα διακινητών τα οποία λησимаίνονται τα σύνορα και την μετακίνηση των προσφύγων - μεταναστών.

Η ΟΛΣΑ παρακολουθεί ανήσυχη την κατάσταση που επικρατεί στο νησί. Για το λόγο αυτό: Καλούμε την ΕΕ να προβεί επειγόντως στις κατάλληλες ενέργειες για την αντιμετώπιση του προβλήματος και την κυβέρνηση να καταγγείλει τις σχετικές

συνθήκες (π.χ. Δουβλίνου), να προμηθεύσει ταξιδιωτικά έγγραφα και να επιτρέψει στους ανθρώπους να ταξιδέψουν στον τόπο προορισμού που έχουν επιλέξει. Μέχρι να γίνει αυτό χρειάζεται η βελτίωση των συνθηκών πρώτης υποδοχής, η ενίσχυση σε προσωπικό και οικονομικά μέσα όλων των αρμόδιων υπηρεσιών. Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας προς την τοπική κοινωνία και τους αρμόδιους φορείς του νησιού μας, αλλά και των υπολοίπων νησιών που επωμίζονται το μεγαλύτερο βάρος του προβλήματος, πέρα από εύκολες και επικίνδυνες εθνικιστικές και ρατσιστικές εξάρσεις.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Αθήνα 29 Νοεμβρίου 2017

Η ΟΛΣΑ στηρίζει το δίκαιο αίτημα των συμπατριωτών μας για την άμεση αποσυμφόρηση του νησιού, για να μην μετατραπεί το νησί μας, από νησί της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης σε νησί φυλακή.

Απαιτούμε:

- Να κλείσει τώρα το κοιταστήριο της Μόριας
- Να μην δημιουργηθούν νέες δομές.
- Ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης στους πρόσφυγες και μετανάστες εν όψει του επερχόμενου χειμώνα
- Να δοθούν στους πρόσφυγες-μετανάστες έγγραφα για να ταξιδέψουν, να υποβάλουν ελεύθερα αίτημα ασύλου στις χώρες προορισμού τους.
- Απαιτείται πραγματική προστασία των προσφύγων, νομική και κοινωνική με όρους αλληλεγγύης και ισοκατανομής ευθυνών διαχείρισης του προβλήματος μεταξύ όλων των κρατών μελών της Ε.Ε.
- Να σταματήσουν οι πόλεμοι στην Ασία και την Αφρική που δημιουργούν διαρκώς νέους πρόσφυγες.

Ταυτόχρονα καταδικάζουμε τις ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια στους πρόσφυγες και τους αλληλεγγυούς που συνέβησαν τις τελευταίες μέρες στο νησί. Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας προς την τοπική κοινωνία αλλά και των υπολοίπων νησιών που επωμίζονται το μεγαλύτερο βάρος του προβλήματος, πέρα από εύκολες και επικίνδυνες εθνικιστικές και ρατσιστικές εξάρσεις. Καλούμε τους συντοπίτες μας να στηρίξουν με όποιον τρόπο νομίζουν κατάλληλο τις παραπάνω διεκδικήσεις - θέσεις μας.

Το Διοικητικό Συμβούλιο

Αθήνα 29-11-2017

Μνήμη Ηγούμενου Ραφαήλ Ιωσηφέλλη

ΓΡΑΦΕΙ Η ΜΑΡΙΑ ΡΕΠΑΝΗ

Η ζωή είναι ένα ταξίδι, ένα ληωφορείο. Μπαίνεις μέσα για να φτάσεις στο τέρμα, άλλοι φτάνουν στο τέρμα, άλλοι όχι.

Ο καλός μας Ραφαήλ, δεν έφτασε στο τέρμα, έφυγε νωρίτερα, έφυγε ξαφνικά, είχε ακόμα δρόμο, μα έτσι έγραψε η μοίρα.

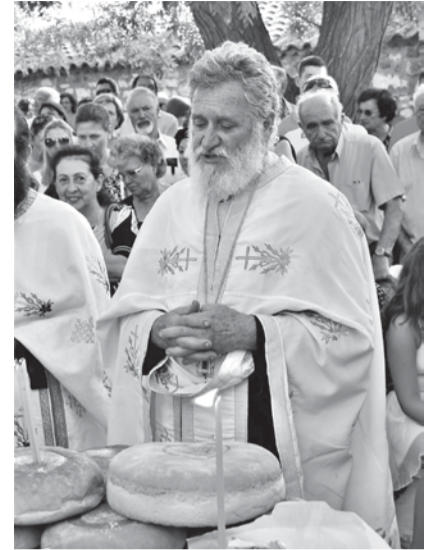
Γεννήθηκε στο Μεσότοπο, το όνομά του ήταν Ηλίας. Οι γονείς του ήταν η Άννα και ο Κωστής Ιωσηφέλης. Ο πατέρας του ήταν γιός του Ηλία Μαλιονταλή, μακρινός συγγενής του πατέρα μου Σπύρου Ιωσηφέλλη. Η μητέρα του Άννα, ήταν κόρη της Φωτεινώς, αδελφή της μητέρας μου Χαρίκλειας. Ο πατέρας της Άννας, ο Ιγνάτιος Φιλιππίδης, ήταν ο πρώτος κυνηγός του χωριού μας.

Όταν ήμασταν μικρά και μέναμε στην εξοχή, στον Βούρκο, αυτοί έμεναν στη Μαλιλιόντα. Είχαν ένα πολύ ωραίο, ολοπράσινο περιβόλι, που έσφυζε από φρούτα και λαχανικά, γιατί απ' έξω ήταν ένα πολύ φαρδύ αυλάκι, όπου έτρεχε άφθονο νερό από τους 12 νερόμυλους, που εκείνη την εποχή δούλευαν όλοι. Σήμερα, παρ' όλα τα χρόνια μου, δεν ξενώ αυτό το ολοπράσινο περιβόλι. Η θεία μου η Φωτεινιώ είχε τρία κορίτσια και πηγαίναμε και παίζαμε. Το μόνο που φοβόμαστε ήταν τα σκυλιά που είχε ο θείος μου για το κυνήγι. Περιμέναμε να μας πάρουν είδηση για να έρθουν να μας πάρουν μέσα. Θυμάμαι το γάμο της Άννας και του Κωστή. Μετά έφυγα εγώ στην Αθήνα και από τότε χαθήκαμε.

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα, κάναμε οικογένειες, τα παιδιά μεγάλωσαν. Κάποτε,

δεν θυμάμαι χρονολογία, ήρθαν στο σπίτι μου στη Αθήνα ο Κωστής και η Άννα. Ο Κωστής ήθελε να γράψει τον γιο του Ηλία σε μια Ιερατική Σχολή και η Άννα αντιδρούσε, δεν ήθελε το παιδί της να απαρνηθεί τα εγκόσμια. Μαλώνανε αλλά ο Κωστής επέμενε και έλεγε ότι, ο γιός μας θα γίνει ιερωμένος, γιατί θα έχουμε πολλή οφέλη. Νίκησε ο πατέρας, ο γιός του έγινε καλόγηρος σε μοναστήρι και σε μερικά χρόνια χειροτονήθηκε ηγούμενος στη μονή Υψηλού. Ήταν πανέξυπνος και γενναιόδωρος. Με την επιρροή που είχε στο μοναστήρι, βοήθησε την οικογένειά του υλικά και πνευματικά, βοηθούσε τους φτωχούς και ό,τι καλό μπορούσε να κάνει, το έκανε. Εγκαταστάθηκε η οικογένειά του στο Σίγρι όπου ήταν και η ζωή του. Θυμάμαι πριν λίγα χρόνια έφυγε και η μανούλα του.

Ήταν ένας πολύ καλός πνευματικός, αλλά έφυγε από τη ζωή ξαφνικά και πολύ νωρίς. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Εμίσηψε ο Γέροντας Ραφαήλ κι ορφανέψαμε...

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΜΒΥΣΕΛΛΗΣ

Είχε τελέψει ο αδερφοκτόνος σπαραγμός που μας βασάνιζε στα δύσκολα εκείνα μεταπολεμικά χρόνια, η ανοικοδόμηση πορπατούσε σταθερά, κι αράδα, πέντε παιδιά με τη χήρα μάνα μας, πεζοπόδαρα, ανηφορίζαμε το στενό δρομάκι το χιλιοπατημένο. Κουραζόμουνα, εύρισκα μια χαλικόπετρα, ακούμπαγα κι ανασήκωνα το μικρό μου ξεσκούφωτο κεφάλι να σβαρνίσω τα αναριεμένα σύννεφα που είχανε χάσει το ρόδινο πια χρώμα τους και σεριανούσανε κατά ανατολή μεριά. Ο ήλιος είχε φανεί αστραφτερός, η καλοκαιριάτικη ζέστα δεν είχε ακόμα επιδρομήσει...

Κι εκεί, στην κορφή του Όρδυμνου, σιβαρό κι επιβλητικό ξέκρινα χτήρι να δεσπόζει οχυρωμένο με πολεμίστρες κι οχυρωματικό πύργο. Απόμεινα δέος κι αίνιγμα ποτισμένος και θαλασσοπορούσε ο νους μου σε πελάγη φαντασίας. Πώς και πήγανε τόσο απηλιά οι καλογέροι, μεσ' τον ουρανό, κοντά στους αγγέλους και το χτίσανε και φωλιάσανε προστατευόμενο κι υμνούμενο εκεί μέσα τον Άγιο Γιάννη το Θεολόγο, τον πολιούχο του χωριού μας, της Άντισσας! Κι αμπαρωθήκανε μαζί Του βιγλάτορες προσκυνητές να τον δοξολογούν, ανθρώποι τραβηγμένοι από τον κόσμο, μαυροφορεμένοι κι αγιασμένοι. «Πώς να είναι άραγες» συλλογίζουμουν και τα μάτια μου λάμπανε όλο έκσταση, μέχρι που τρυφερό το χάδι της μαμάς με συνέφερε.

-Πορπάτα Γιωργάκη, μη μας φάει η ζέστα.

-Εκεί απάνω... Θέλησα να μιλήσω, με έκοψε.

-Πάμε, οι άλλοι ψηλώσανε κιόλας.

Δε μεταμίλησα. Συνέχισα ως 'κει πάνω.

Κι έμεινα να θαμάζω επιβλητική και περιστοιχισμένη με κελιά, σκάλες κι αρχονταρική την εκκλησιά μέσα κι όξω. Και μια ζεστασιά με κυριεύε, μια γαλήνη κι αλάφρωμα της ψυχής μου ένιωθα, όσο θωρούσα παλιές εικόνες στο Τέμπλο κι ολόγυρα να με κοιτούν καλοσυνάτα.

Άμεστο το μυαλό μου, δε ρώτησα, δεν έμαθα ηγούμενο κι άλλους καλογέρους. Μονάχα θυμούμαι, βρέθηκα σε ένα κελί κι είχε ο Γέροντας εκεί ένα μικρό τηλεσκόπιο και θαύμαζα το μεγαλείο της φύσης που βρεθήκαμε.

Χρόνια μεσολαβήσανε, σκολειά κι τόπους γύρισα, ξαναφάνηκα στο Ιερό ετούτο μοναστήρι του Υψηλού μετά το ογδόντα.

Αλληλαγμένο, πιο φρέσκο, μύριζε ακόμα σουβά, τσιμέντο και λιβάνι. Λίγα χρόνια είχανε περάσει α που το είχανε αναστηλώσει μετά τη μεγάλη πυρκαγιά του 67 κι εντύπωση μου προκάλεσε σαν έμαθα πως δουλειά πολλή, χειρωνακικά, ψυχικά και πνευματικά, είχε καταβάλει ο τότε Μεσοτοπίτης μοναχός Ραφαήλ, που επάξια σε λίγα χρόνια, το 77, πολύ νέος, όπως κι ο μακαριστός Γέροντας Νικόδημος του Λειμώνος που κοιμήθηκε πριν ένα χρόνο ακριβώς, πως στα είκοσι έξι του και τούτος τοποθετήθηκε Καθηγούμενος στο Υψηλό Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου του σκαρφαλωμένου 634 μέτρα πάνω από τη θάλασσα.

Μα δεν ήτανε μόνο Ηγούμενος ο Ραφαήλ αλλά και Ιεροκήρυκας στη Μητρόπολη Μυτιλήνης και στην Κορίνθου για αρκετά χρόνια.

Ο σεμνός κι αφανής ετούτος πλείτης, δραστήριος, οξύνους κι άοκνος υπηρέτησε τον Τριαδικό Θεό με ζηλευτή αφοσίωση, και αγωνιούσε να βάλει πολύτιμα πετράδια στον κρίκο που φέρνει τον άνθρωπο κοντά στους Αγίους και το Χριστό μας. Τον έβλεπες να ιερουργεί κι ένοιωθες πως δεν ζούσε στον κόσμο τον επίγειο, μα ταξίδευε στη χώρα των Αγγέλων, στο Περιβόλι της Παναγίας, εκεί που άξαφνα, απρόσμενα μας συντάραξε η θλιβερή είδηση ότι πήγε, κι εκεί στην αγκαλιά της Παναγίας, γαληνεμένη, αναπαύεται η ψυχή του.

Ο μακαριστός Γέροντας Ραφαήλ, τελειομανής ως ήντονε, είχε σπουδάσει στην Πατριάρχη Εκκλησιαστική Σχολή στην Πάτμο, απ' όπου αποφοίτησαν φωτισμένοι διδάσκαλοι του Γένους, αρχιερείς και πατριάρχες, και μετά τέλειωσε τη Θεολογική Σχολή του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου, πριν φορέσει το ράσο που τίμησε, όσο ελάχιστοι στους χαλεπούς καιρούς μας.

Κι όχι μόνο ακαταμάχητος στην εκκλησιά και τα ιερατικά του καθήκοντα, μα, ήντονε άγιος, πολυσχιδής μάστορας, οραματιζότανε, έπιανε τη σκαλίδα και το μυστρί, πελεκούσε πέτρες κι έχτιζε, μιλούσε με τα φυτά, τα ζώα και τα χώματα.

Εξόν την θαυμάσια εκκλησιά του Άξιον Εστί που ιδιοχειρώς έχτιζε στο Πυθάρι, κι άλλες εκκλησιές φέρουν την υπογραφή του. Όπως στα Μετόχια της μονής, τον Άγιο Αντώνιο Ερεσού, και Άγιο Θεοφάνη στο Σίγρι, μα κι ο Προφήτης Ηλίας, στο άλλο Σιγριανό μετόχι, με δική του ευθύνη οικοδομήθηκε.

Κυριοδεχτώντας, ήτανε η ψυχή του μοναστηριού. Ιστορική βιβλιοθήκη, μουσείο, έξι λειψανοθήκες με οστά Αγίων, επίχρυσα Ευαγγέλια και πολλή ιερά σκεύη διαφόρων εποχών, σταυροί με ρουμπίνια και μαργαριτάρια, επίχρυσα δοχεία με καλλιτεχνικές παραστάσεις, μέλισσες, οικίσκισα, αμπέλια, κήποι, πρόβατα όλα τα φρόντιζε με μεράκι. Και τώρα...

Ας είναι 'λαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Στη σκέψη μας όμως, θα μείνει για πάντα, ζωντανός.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ
ΜΕ ΠΡΟΒΕΙΟ ΓΑΛΑ
ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Βασίλλας

Γαλακτοκομικά Προϊόντα Μεσοτόπου

- Αντωνάκας Ε.- Καραπατάκης Α. ΟΕ Αθηνάς 27 Υπ/μα: Προσκόπων Αϊδινίου 2 Νέα Σμύρνη Τηλ: 210 3233227
- Βεμβέτσος Βασίλλιος Κηροβούλου 37 Νέος Κόσμος Τηλ: 041794167
- Γιαννούλης Ιωάννης Λεωφ. Μαραθώνος 44 Ν. Μάκρη Τηλ: 22941154054
- Πλατσατούρα Ε. Ειρήνη Φιλολάου 202 Παγκράτι Τηλ: 210 7017289
- Σταυρινός Μιχάλης Αυγής 59 Ν. Ηράκλειο Τηλ: 210 2824622
- Τσιβγά Κωνσταντίνα Σοφομού 62 Αγία Παρασκευή Τηλ: 2106560516
- Χατζόγλου Γεώργιος Αγκύλης 46 & Ευδόξου Ν. Κόσμος Τηλ: 2109227791
- Χατζέλης Χριστόφορος Αγ. Σοφίας 35 Βύρωνα Τηλ: 2107660098

Η συνέχεια του γνωστού παραμυθιού “Το κοριτσάκι με τα σπέρτα”

Είχαν περάσει κιόλας τρεις μέρες από τότε που η γιαγιά της την είχε πάρει από εκείνο τον κρύο δρόμο την παραμονή των Χριστουγέννων. Βέβαια εκείνη δεν το καταλάβαινε. Ο χρόνος κυλούσε πολύ διαφορετικά εκεί που ήταν. Νόμιζε πως ήταν μέρα όλη την ώρα, γιατί όσο ζούσε φοβόταν το σκοτάδι και το κρύο που έφερνε μαζί του. Έτσι, κάθε νύχτα, περίμενε καρτερικά να ξημερώσει. Και ήταν εκείνα τα πρώτα χρώματα της αυγής που έκαναν την ψυχή της να γαληνεύει. Γι' αυτό τα έβλεπε τώρα συνέχεια και χαμογελούσε ευτυχισμένη και ξέγνοιαστη για πρώτη φορά. Άλλοι, πάλη, νόμιζαν πως ήταν συνέχεια μεσημέρι, ενώ αυτοί που αγαπούσαν το απόγευμα και το ηλιοβασίλεμα, το έβλεπαν παντού. Κανείς όμως δεν έβλεπε σκοτάδι.

Πολλά είχαν αλλιάξει από όταν ήρθε. Αρχικά, είχε αλλιάξει η ίδια. Τα μαλλιά της πάντοτε ξανθά και κυματιστά. Όμως δεν γυάλιζαν πια χιονονιφάδες, ούτε και σταγόνες βροχής πάνω σε αυτά. Δεν κολλούσαν πάνω στο μέτωπό της. Ήταν στεγνά και όμορφα όπως ηλιαισίωνα το πρόσωπο της. Τα χείλη της σταμάτησαν να μελανιάζουν και να σκάνε από το κρύο και τις κακουχίες. Ήταν ρόδινα σαν τα μάγουλά της. Τα ρούχα της είχαν αλλιάξει κι αυτά. Φορούσε ένα όμορφο άσπρο φόρεμα με μακριά μανίκια και για πρώτη φορά φορούσε παπούτσια που της έκαναν. Ήταν ένα ζευγάρι γκρι μπότες με γούνα. Τα πρώτα της παπούτσια και τα πιο ξεχωριστά. Το δέρμα της και αυτό καθαρό και ευωδιαστό όπως τα λουλούδια της άνοιξης. Ναι, ήταν πολύ όμορφα εκεί που ήταν. Δεν ήξερε πού ακριβώς. Δεν τολμούσε να ρωτήσει αν ήταν στον Παράδεισο, μήπως και όλα αυτά εξαφανίζονταν και εκείνη ξυπνούσε από το όνειρο ή την παραίσθηση. Γιατί, αν ήταν όνειρο και ξυπνούσε, θα επέστρεφε στον παγωμένο δρόμο χωρίς παπούτσια ή στο κρύο σπίτι χωρίς σόμπα ή φως. Καθόλου δεν ήθελε να ξυπνήσει.

Ύστερα, δεν ήταν μόνο η ζέση που δεν ήθελε να αποχωριστεί ή τα μοναδικά χρώματα της αυγής που δεν χόρταινε να βλέπει. Υπήρχαν άνθρωποι που την αγαπούσαν και τη νοιάζονταν εκεί. Είχε τη γιαγιά της και φίλους, που ήταν σαν και αυτή, μόνο που είχαν φτερά. Και εκείνη ήλπιζε να αποκτήσει και να πετάει μαζί τους εκεί που πήγαιναν κάθε μέρα. Δεν μπορούσαν να της πουν πού, αλλά μόνο πως θα μάθαινε μόλις περνούσε τις Πύλες. Όμως, ακόμη και χωρίς φτερά, έπαιζαν όλοι μαζί. Και γελούσαν. Ναι, γελούσε. Της άρεσε αυτός ο ήχος που έβγαζε. Δεν θυμόταν αυτόν τον ήχο πριν φύγει από το δρόμο, πριν φύγει από το σπίτι.

Τρεις ανθρώπινες μέρες κράτησε η αναμονή και όμως της φάνηκαν σχεδόν αιώνες. Τρεις μέρες μέχρι να της ανατεθεί μια αποστολή, ένα καθήκον καλύτερα. Η γιαγιά της την πήρε γλυκά από το χέρι για να την οδηγήσει στις Πύλες. Δεν ήταν συνηθισμένη πόρτα, δεν είχε ούτε πόμολο, ούτε και πορτόφυλλα. Μπορούσε να μπει μόνο αν σε είχαν καλέσει. Ο τρόπος που έμπαινες, αν πούμε απλώς, πως ήταν μαγικός. Πετώντας αγκαλιά, γιαγιά και εγγονή, έφτασαν στον προορισμό τους. Η γιαγιά της χαμογέλασε πλατιά και τη φίλησε. Εκεί αποχαιρετίστηκαν οι δυο τους και η μικρή ξανθομαλλιάσα πέρασε μέσα από τη σαν συννεφένια πύλη σε ό,τι κι αν βρισκόταν πίσω από αυτή. Το κορμί της είχε γίνει ξαφνικά ελαφρύ σαν πούπουλο και μια ολόλευκη λάμψη την έκανε να τυφλωθεί. Και τότε πέταξε και συνέχισε να πετάει μέχρι που έφτασε μπροστά Του.

Η γιαγιά της δεν κατάφερε να περάσει τις πύλες, ούτε τότε, ούτε και ποτέ ξανά δηλαδή. Είχε ήδη χάσει τα φτερά της, τη στιγμή που τα απέκτησε η εγγονή της. Κάθε επιλογή είχε και συνέπειες και εκείνη το ήξερε αυτό. Το ήξερε και παρόλα αυτά έκανε αυτό που της έλεγε η καρδιά της. Γιατί άξιζε να τα χάσει όλα για να σωθεί ο μικρός της άγγελος. Έχασε τα φτερά της, την ιδιότητά της και θα έφευγε από τον Παράδεισο ξεχνώντας τα πάντα. Σε λίγα λεπτά η ψυχή της θα αποκτούσε νέο σώμα, νέα ζωή, πολύ πριν την σωστή ώρα. Αλλά θα δεχόταν την τιμωρία, γιατί είχε σώσει αυτό το αθώο πλάσμα από ένα κόσμο

γεμάτο ασχήμια. Έναν κόσμο που δεν ήταν έτοιμος, ούτε και αρκετός για άτομα όπως εκείνη. Άτομα με καλοσύνη στην καρδιά και στο μυαλό. Άξιζε και με το παραπάνω. Φυσικά, δεν ήταν η μόνη που το πίστευε αυτό. Εκείνος, παρόλο που έπρεπε να την τιμωρήσει για το ατόπημά της, συμφωνούσε πως οι Μοίρες αργούσαν υπερβολικά να κόψουν το τελευταίο νήμα που κρατούσε τη μικρή στη ζωή. Όσο πονούσε εκείνη, πονούσε και Αυτός. Όταν έμαθε πως την είχε φέρει μαζί της, την κάλεσε κοντά Του. Της είχε ανακοινώσει το τίμημα, όμως είχε χαμογελάσει. Είχε χαμογελάσει ανεπαίσθητα και με μια ματιά της είχε πει όλα αυτά που δεν μπορούσαν να πουν τα λόγια. Την είχε διαβεβαιώσει με αυτόν τον τρόπο πως η επιλογή της ήταν η σωστή.

Χαμένη σε τέτοιες σκέψεις, άργησε να παρατηρήσει πως η μορφή της είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. Η διαδικασία είχε ξεκινήσει και δεν υπήρχε γυρισμός. Δύο ήταν οι τελευταίες της επιθυμίες προτού η απόλυτη ουσία της, η ψυχή της, λάβει την αρχική της μορφή και γυρίσει πίσω στον κόσμο των ζωντανών. Ευχήθηκε η εγγονή της να ήταν ευτυχισμένη και το δικό της ταξίδι να ήταν πιο όμορφο αυτή τη φορά. Ύστερα όλα χάθηκαν.

Στο μεταξύ, το κοριτσάκι που άλλοτε πωλούσε σπέρτα, βρισκόταν τώρα μπροστά Του. Εκείνος χαμογέλασε γλυκά όταν της είπε τι είχε γίνει. Τι είχε κάνει η γιαγιά της, γιατί ήταν εκεί, ποιος ήταν ο ρόλος της. Χαμογελούσε και έτσι εκείνη δε φοβόταν. Δε φοβόταν γιατί ήξερε πως η γιαγιά της θα ήταν καλά και Εκείνος θα την προστάτευε. Δε φοβόταν γιατί ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Έπρεπε να ακολουθήσει τα βήματά της και να κάνει τη ζωή μερικών όσο καλύτερη γινόταν, ακόμη και αν αυτό σήμαινε πως έπρεπε να τους πάρει τη ζωή και να τους δώσει μια άλλη. Ο πρώτος της προορισμός ήταν ένα παιδικό νοσοκομείο. Εκεί βρισκόταν ένα αγόρι που πάλευε και προσπαθούσε. Όμως είχε πονέσει, είχε κουραστεί. Και εκείνη θα τον βοηθούσε να αποχαιρετήσει τους γονείς του και να γνωρίσει ένα καλύτερο αύριο.

Χαρούμενη έφυγε από τις Πύλες και άρχισε κιόλας το ταξίδι για τη γη. Εκείνος έμεινε να την κοιτάει. Όχι ακριβώς εκείνη, μα το μελλοντικό της εαυτό. Μια μέρα, όχι πολύ σύντομα, θα έφτανε και για εκείνη η στιγμή που θα επέλεγε να δώσει τα φτερά της για να σώσει κάποιον σε μια πράξη απόλυτης ανιδιοτέλειας. Και τότε, ένα νέο ταξίδι θα ξεκινούσε για αυτή. Ένα αιώνιο ταξίδι που θα επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά. Ένα γάργαρα γέλιο Του ξέφυγε. Πράγματι, το επόμενο ταξίδι θα αργούσε αλλά θα ήταν πολύ όμορφο. Και το ξανθομαλλιάκο κορίτσι θα έκανε καλύτερο τον κόσμο, όχι όλο, μα μόνο το μερίδιο που της αντιστοιχούσε. Και θα τον έκανε ίσως και παραπάνω από καλύτερο. Θα τον έκανε ευτυχισμένο.

Προς Τιμήν των Φοιτητών μας!

ΓΡΑΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ Η ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΟΝΤΟΥ

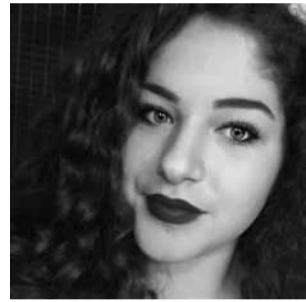
Με την εγκαινίαση μιας νέας εκδήλωσης, το φθινόπωρο αυτό, ο Σύλλογος θέλησε να ανοίξει την αγκαλιά του για τα μεσοτοπικά παιδιά μας, που πέτυχαν τον πρώτο μεγάλο στόχο της ζωής τους, με την εισαγωγή τους στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ετοιμάσαμε λοιπόν μια γιορτή, για να συγχαρούμε τα παιδιά μας, θέλοντας να δημιουργήσουμε ατμόσφαιρα ζεστή και σπιτική.

Οι φοιτητές μας που σπουδάζουν στην πρωτεύουσα, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας, στο σύνολό τους σχεδόν, με χαρά και προθυμία. Όσο για τους υπόλοιπους που βρίσκονται στην επαρχία και η προσέλευσή τους ήταν αδύνατη, τους στέλνουμε την αγάπη μας με τη διαβεβαίωση ότι, η πόρτα του Συλλόγου είναι πάντοτε ανοιχτή και γι' αυτούς, όποτε βρεθούν στην Αθήνα.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες θα θέλαμε να εκφράσουμε προς τους αγαπητούς μας καθηγητές **κ. Πάνο Βαλαβάνη, Παναγιώτη Κορδούτη** και **Μαρία Ροδοπούλου**, που από την πρώτη στιγμή δέχτηκαν με προθυμία και αγάπη προς το Σύλλογο και τα ίδια τα παιδιά να συμμετάσχουν στην εκδήλωση. Τελικά ένα κώλυμα υγείας εμπόδισε την κ. Ροδοπούλου να είναι μαζί μας, αλλά συμμετείχε με μια ωραία επιστολή που μας μετέφερε η εγγονή της, Δανάη Σπάθη.

Επίσης ευχαριστούμε πολύ το φοιτητικό μας γκρουπ (**Δανάη Σπάθη, Τάσο Μελιδώνη και Σταύρο Κοντέλη**), καθώς και τα παιδιά του μουσικού τμήματος του Συλλόγου (**Μαγδαλένα Παπουτσή, Κωνσταντίνα Βασιλόγλου, Ευτυχία Δελλή, Θανάση Γουγή, Βίκτορα Μελέτη, Γιάννη Παπουτσή, Γιάννη Βεκτέση**) για τα μουσικά διαλείμματα.

Η βραδιά μας ήταν όμορφη και συγκινητική, αλλά θα αφήσουμε τα ίδια τα παιδιά να μας τα περιγράψουν, με το δικό τους τρόπο.

Οι πανελλήνιες σηματοδοτούν, για τον κάθε μαθητή, τη στιγμή της ζωής του που πρέπει να θέσει στόχους και να παλέψει για να τους πραγματοποιήσει, με μόνη του στήριξη τον εαυτό του και φυσικά την οικογένειά του. Και είναι πολύ όμορφα όταν

αυτή η προσπάθεια ανταμείβεται και αναγνωρίζεται μέσα από μια τόσο ωραία εκδήλωση.

Έλενα Παπαδοπούλου

Κορδούτης. Από την ομιλία τους, πήρα σημαντικά εφόδια για τη μετέπειτα πορεία μου, όχι μόνο σαν φοιτητής, αλλά και σαν άνθρωπος.

Δημήτρης Βουδούρης

Εκτός από το γεγονός ότι η βράβευση αποτέλεσε αφορμή για νέες γνωριμίες, μου προσέφερε την δυνατότητα να αποκομίσω χρήσιμα εφόδια για την μετέπειτα σταδιοδρομία μου και να καταλάβω λίγα περισσότερα πράγματα για το νέο μου ξεκίνημα, τη φοιτητική ζωή. Ιδιαίτερα η ομιλία του καθηγητή Πάνου Βαλαβάνη μου έμεινε ανεξίτηλη στη μνήμη.

Έλενα Παπαδοπούλου

Τέλος, ένας λαχταριστός μπουφές με μεσοτοπικά κεράσματα από τα **Γαλακτοκομικά «Βασίλης»**, τον **Αγροτουριστικό Συνεταιρισμό Γυναίκων Μεσοτόπου** και τις μαμάδες των φοιτητών **Μαρία Βαλαβάνη** και **Μάχη Σαρόγλου** μας άφησε χορτάτους!

Ερασμία Γουγή

Όταν τέλειωσε η εκδήλωση, γνωριστήκαμε με τα παιδιά του μουσικού τμήματος του Συλλόγου και... ανταλλάξαμε όργανα! Αυτοί έπαιξαν ντραμς κι εμείς δοκιμάσαμε το σαντούρι.

Σταύρος Κοντέλης

Το καλωσόρισμα από τον **κ. Φώτη Βασιλόγλου** και την **κ. Άντζελα Κοντού** ήταν τόσο θερμό, που όλοι εμείς οι φοιτητές, αισθανθήκαμε από την πρώτη κιόλας στιγμή το μεγάλο ενδιαφέρον τους. Αμέσως μετά, οι ομιλίες των πανεπιστημιακών καθηγητών

κ. Βαλαβάνη Πάνου και **κ. Κορδούτη Παναγιώτη**, καθώς και η γραπτή επιστολή της **κ. Μαρίας Ροδοπούλου**, την οποία διάβασε η εγγονή της **Δανάη**, δημιούργησαν μια ακόμη πιο «οικογενειακή» ατμόσφαιρα. Οι άνθρωποι αυτοί δεν αναφέρθηκαν απλώς σε μια επιτυχημένη πανεπιστημιακή πορεία, αλλά κυρίως προσέφεραν πολύτιμες συμβουλές στους φοιτητές για το πώς να αξιοποιήσουν την ευκαιρία που τους δόθηκε και να εξελιχθούν ως προσωπικότητες.

Ερασμία Γουγή

Μετά την απονομή των επαίνων, αλλά και των συμβολικών δώρων, ακολούθησαν μουσικά δρώμενα χαρίζοντας μια άλλη νότα στη βραδιά.

Μαρία Παναγιωτάρα

Το φοιτητικό γκρουπ έδωσε ένα ροκ τόνο στη βραδιά, αγγίζοντας τις καρδιές μας, ενώ το μουσικό τμήμα του Συλλόγου έκλεισε την εκδήλωση με τον πιο όμορφο, παραδοσιακό-ρεμπέτικο τρόπο.

Ερασμία Γουγή

Η εκδήλωση άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις, σαν μια υποστηρικτική «αγκαλιά» για τους φοιτητές του χωριού μας στο νέο τους ξεκίνημα. Τον συντονισμό της είχε η κα Άντζελα Κοντού, η οποία με μεγάλο ζήλο συγκέντρωσε όλα τα παιδιά και από την πρώτη ως και την τελευταία στιγμή μας κρατούσε ενήμερους για το σκοπό και το περιεχόμενο της εκδήλωσης.

Ερασμία Γουγή

Ήταν μια πολύ όμορφη βραδιά, καθώς το περιβάλλον ήταν άνετο και οικείο. Ευχαριστούμε θερμά το Σύλλογο των απανταχού Μεσοτοπιτών Λέσβου και ιδιαίτερα τον πρόεδρο **κ. Φώτη Βασιλόγλου** και τη γραμματέα κα Άντζελα Κοντού, για την πολύ όμορφη ιδέα και τη θερμή τους υποδοχή, καθώς και όλους τους συντελεστές της εκδήλωσης. Ευελπιστούμε να ακολουθήσουν κι άλλες εκδηλώσεις, ώστε να συμμετάσχουμε κι εμείς και να στηρίξουμε το Σύλλογο.

Μαρία Παναγιωτάρα

Μαζευτήκαμε φίλοι, συγγενείς, γνωστοί και άγνωστοι, και γνωριστήκαμε. Ακούσαμε τους καθηγητές να μας μιλούσαν, μέσα από την εμπειρία τους στα πανεπιστήμια, για τα χρόνια που μας περιμένουν, για τις γνώσεις που θα πάρουμε, τον κόσμο που θα

γνωρίσουμε και τις εμπειρίες που θα βιώσουμε.

Δανάη Σπάθη

Η συμμετοχή μας στην εκδήλωση του Συλλόγου ήταν μια ευχάριστη εμπειρία, καθώς μας δόθηκε η δυνατότητα να εκφραστούμε μέσω της μουσικής. Οι άνθρωποι του Συλλόγου ήταν φιλόξενοι και το περιβάλλον συνέβαλε στο

να αισθανθούμε οικεία. Πάντα ήθελα να παίξω έτσι με τους φίλους μου και χαίρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία να το κάνω στο Σύλλογο. Ήταν τελείως διαφορετικό να παίζεις μπροστά σε κοινό και ειδικά σε παιδιά της ηλικίας μας. Νιώσαμε ικανοποίηση που παρουσιάσαμε τη δουλειά μας.

Σταύρος Κοντέλης

Θα ήθελα από την μεριά μου να ευχαριστήσω το Δ.Σ. του Συλλόγου και ιδιαίτερα τη συντονίστρια της εκδήλωσης κυρία Άντζελα Κοντού, για την τόσο ζεστή ατμόσφαιρα, αλλά και τους πανεπιστημιακούς καθηγητές **κ. Βαλαβάνη, κ. Κουρδούτη** και **κ. Ροδοπούλου**, οι συμβουλές των οποίων είμαι βέβαιη ότι θα μου φανούν χρήσιμες τα επόμενα χρόνια.

Θεοδώρα Παπακωνσταντίνου

Ευχαριστώ πολύ το Σύλλογο για αυτήν την τιμή και ελπίζω να συνεχιστεί αυτή η εκδήλωση και τα επόμενα χρόνια.

Δημήτρης Βουδούρης

Θα ήθελα να ευχαριστήσω το Σύλλογο για την υπέροχη χειρονομία και να ευχηθώ η εκδήλωση να επαναληφθεί και στο μέλλον, κάθε χρόνο με περισσότερους επιτυχόντες.

Έλενα Παπαδοπούλου

Την Παρασκευή στις 24/11/2017, στην αίθουσα του Συλλόγου, είχα την τιμή, μαζί με τους υπόλοιπους επιτυχόντες, να βραβευτώ για την εισαγωγή μου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στην εκδήλωση αυτή μας μίλησαν δύο καθηγητές

Πανεπιστημίου, ο **κ. Πάνος Βαλαβάνης** και ο **κ. Παναγιώτης**

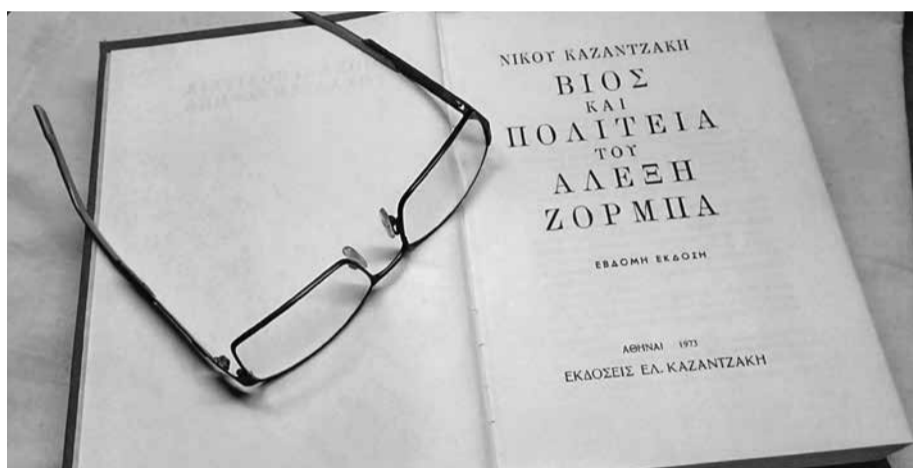
ΒΙΟΣ και ΠΟΛΙΤΕΙΑ...

Γενάρης. Ευχές, γλυκά και έθιμα για να καλωσορίσουμε το νέο χρόνο. Σ' αυτόν επενδύουμε τώρα τις ελπίδες μας για ό,τι δεν έγινε τον προηγούμενο κάνοντας ταυτόχρονα και απολογισμό.

Το Τμήμα Γυναικών για ένα ακόμα χρόνο έδωσε το παρόν με συναντήσεις, εκδρομές, περιπάτους, ξεναγήσεις, παρακολούθηση θεατρικών παραστάσεων.

17 Δεκέμβρη 2017, τελευταία έξοδος για τη χρονιά που μας πέρασε. Εβδομήντα γυναίκες και άνδρες συναντήθηκαν στη παράσταση "Αλέξης Ζορμπάς". Θεατρική διασκευή από τους Παπαθανασίου - Ρέππα του πιο προσοιτού στο κοινό και πολυμεταφρασμένου μυθιστορήματος του Νίκου Καζαντζάκη. Ας θυμηθούμε εδώ ότι το 2017 ήταν έτος Καζαντζάκη - 60 χρόνια από το θάνατό του.

Το μυθιστόρημα "Βίος και Πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά" κυκλοφόρησε στην Αθήνα το 1946. Ο Ζορμπάς υπήρξε φίλος και συνεργάτης του Καζαντζάκη, ήταν υπαρκτό πρόσωπο. Το πραγματικό του όνομα Γεώργιος Ζορμπάς του Φώτη. Γεννήθηκε στο Κοιλινό του νομού Πιερίας το 1865. Η ζωή του περιπετειώδης, περιπλανήθηκε στα Βαλκάνια και πέθανε στα Σκόπια το 1941, εκεί βρίσκεται και ο τάφος του. Στο έργο του ο συγγραφέας εξιστορεί τη διετή συνεργασία-συμβίωση του με το Ζορμπά (1916-18) στο λιγνιτωρυχείο Πραστοβά στη Στούπα της Μεσοπνιακής Μάνης. Στο μυθιστόρημα όμως τοποθετεί τη δράση στην Κρήτη.

Στο σημείωμα αυτό δε θα κάνουμε φιλολογική προσέγγιση του έργου, ούτε κριτική της θεατρικής διασκευής και της παράστασης. Όσο αφορά το δεύτερο, μας αρκούν οι ευχαριστίες και τα γελαστά πρόσωπα των γυναικών κατά την έξοδο. Όσο για το πρώτο, θα παραθέσουμε τα λόγια του συγγραφέα στον πρόλογο.

"Πολλές φορές πεθύμψα να γράψω το βίο και την πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά, ενός γέρου εργάτη που πολύ αγάπησα.

Στη ζωή μου, οι πιο μεγάλοι μου ευεργέτες στάθηκαν τα ταξίδια και τα ονείρατα από τους ανθρώπους, ζωντανούς και πεθαμένους, πολύ λίγοι βοήθησαν τον αγώνα μου... ο Ζορμπάς μ' έμαθε ν' αγαπώ τη ζωή και να μη φοβούμαι το θάνατο."

Ο Ζορμπάς μπήκε στη ζωή μας από τον Καζαντζάκη, εγκαταστάθηκε όμως μέσα μας από τη θρυλική μουσική που έγραψε ο Μίκης Θεοδωράκης για την ομώνυμη πολυβραβευμένη ταινία του Μιχάλη Κακογιάννη (Δεκέμβρης 1964). Να πώς περιγράφει ο Καζαντζάκης στο έργο του το χορό του Ζορμπά που ενέπνευσε τη μουσική στο συνθέτη.

"Χύθηκε στο χορό, χτυπούσε τα παλαμάκια, πηδούσε, στρουφογύριζε στον αγέρα, έπεφτε κάτω με λιγισμένα γόνατα κι αντιπηδούσε ανάερα καθιστός, σα λιάσχο. Άξαφνα τινάζονταν πάλι ψηλά στον αγέρα, σα να το 'χε βάλει πείσμα να νικήσει τους μεγάλους νόμους, να κάνει φτερά και να φύγει. Ένωθες μέσα στο σαρακοφαγωμένο αυτό ταγαριασμένο κορμί την ψυχή να μάχεται να συνεπάρει τη σάρκα και να χυθεί μαζί της, αστροβολίδα, μέσα στο σκοτάδι.."

Έτσι περνά ο Ζορμπάς στην αιωνιότητα. Αυτό ίσως να εννοούσε και ο συγγραφέας όταν έγραφε κλείνοντας τον πρόλογό του: "...Ας κάμουμε ό,τι μπορούμε να ζήσει λίγο ακόμα ο εξαισιος αυτός φαγάς, ποιτής, δουλευταράς, γυναικάς κι αλήτης. Η πιο πηλατιά ψυχή, το πιο σίγουρο σώμα, η πιο λεύτερη κραυγή που γνώρισα στη ζωή μου."

Και που τόσο παραστατικά τον αντιδιαστέλλει στο κείμενο με τον αδερφό του καθώς ο Ζορμπάς λέει "... Ξέχασα, αλήθεια, να σου πω αφεντικό πως έχω ένα αδερφό, νοικοκύρη, φρόνιμο, θρήσκο, τοκογλύφο, υποκριτή, άνθρωπο καθώς πρέπει, στύλο της κοινωνίας. Είναι μπακάλης στη Σαλονίκη."

Κ Α Λ Η Χ Ρ Ο Ν Ι Α !

Για το τμήμα Γυναικών
Χριστίνα Γιαννουκάκου - Κουρλή

ΟΙ «ΑΝΙΡΑΓΙΔΕΣ» ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΑΒΒΑ ΠΙΠΙΝΗ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΙΠΙΝΗΣ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΑΙ Ο ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Είχα πολλούς φίλους στο χωριό, Βαλαβάνη Γιώργο, Δουδουνή Γιώργο, Αγριτάκη Μιχάλη, αλλά πιο κολλητοί είμαστε με το Γιώργο Καλόγηρο, μόνο το μαξιλάρι μας χώριζε, στο καφενείο, αλλά και παντού μαζί. Το πρωί περνούσα και τον έπαιρνα και το μεσημέρι επιστρέφαμε πάλι μαζί.

Μια μέρα στην παρέα μας ήταν και ο Γιάννης Βακάλης (Τζανής). Μπαφίρα πάνου σγκι μπαφίρα*, ήρθε η κουβέντα για το ποταμό του Χρούσου και μας λέει ότι έχει πουλήσει ψάρια και να κατέβουμε να τα πιάσουμε. Σαν αύριο πουρνό πουρνό πήραμε τους τροβάδισ*, κουμπάνια* και μια και δυο στο Χρούσο. Συναντιόμαστε με το Τζανή και πάμε για ψάρεμα. Όταν πήγαμε στο ποταμό, το νερό ήταν πολύ και δε μπορούσαμε να κάνουμε τη δουλειά μας. Λέμε «τι πουλήλα τσι λιγα!»*, πάμε στο ντάμ*, παίρνουμε τσάπες και κάναμε αυλάκι και σπάσαμε* τον ποταμό στο γιαλό και απαντέχαμε*. Σε δυο ώρες περίπου ο ποταμός ήταν βατός και αρχίσαμε το ψάρεμα πιάνοντας πολλή ψάρια και οι τρουβάδες κοντογέμισαν. Το βράδυ επιστρέψαμε στο χωριό με τη σιρμαγιά* μας.

Στο σπίτι μου ο πατέρας μου μου λέει:

- Χρήστο, ποια ψάρια να φάμε; Αν' τα θ'κά σ' ή απ'τα θ'κά μ' ;

Μπρουβέρνω* μες του κατώ, τι να δω, γεμάτο λαυράκια, το πιο μικρό δυο οκάδες!

-Αντε, πάρε το τρουβά και πήγαινε τα στο μπάρμπα Παναγιώτη Αγριτάκη (Αρτίνη).

Όταν γύρισα μου λέει:

- Καλή, λαχτάρα είχες τα ψάρια;

-Βρε πατέρα, για χάζ(ι) πήγα.

Τον μπάρμπα Παναγιώτη τον είχε για γουρλή, όταν κατεβαίναμε στη θάλασσα και τον συναντούσαμε, έλεγε «Σήμερα θη πιάσομι πουλήλα ψάρια» και όντως έτσι ήταν και πάντα του έστελνε μαγειριά.

Όπως έλεγα με το Γιώργο είμαστε σιαμαίοι και ένα πρωί πηγαίνοντας στο τσαρσί* ανταμώσαμε τη θεια-Ασανούλα του μπάρμπα Σάββα Πιπίνη, ήταν συμπέθεροι.

-Τι χαμπάρια, καλή, τι κάνει ο συμπέθερος, καλή είναι, του λέει. Ε, μπορεί να πάμε να τον δούμε.

Ο μπάρμπα Σάββας είχε τα χωράφια του Πάνου Σαραντίδη στα Καμπιά. Συνεχίσαμε για το τσαρσί, το στέκι μας ήταν το καφενείο του Γιάννη Βουβέλλη (Τσάη'). Εκείνη τη μέρα είχε γάμο, δε θυμάμαι ποιανού ήταν, αλλά το γλέντι ήταν σαλήμα*. Πάντα

λέγαμε στον υπεύθυνο καφετζή και μας κράταγε τραπέζι. Κάτσαμε στο γάμο, κάναμε τους χορούς μας και κατά τη μία ρίχνει την ιδέα και μου λέει.

-Πάμι να δούμε ντου σ'μπέθερου;

-Πάμε, του λέω.

Περνάμε από τα σπίτια μας, αλλάζουμε ρούχα, βάζω και μέσα στο τρουβά κάτι σάλλπες που είχε ο πατέρας μου στο σπίτι και δρόμο για τα Καμπιά. Οργανωμένοι καλά με το πικάπ του φίλου μου, παραφάκια με ούζο, φακούς κλπ. Στου Ρ'σιώκ* πρώτη στάση, μια πλάκα και δρόμο, στου Λαμπαριά άλλη στάση, στην Ποταμιά στις Τσιρέκας άλλη μια, καμιά φορά φτάσαμε στου ντάμ' του Πάνου. Αφήνουμε το πικάπ πάνω στο πεζούλι και βάζουμε έναν αμανέ του Ρούκουνα - «Τα βάσανα κι οι λογι-σμοί». Τελειώνει ο αμανές, τίποτα, πουσία και υποθέσαμε ότι έλειπε. Κάποια στιγμή τσακίζω το φακό απ' του φαρσά, βλέπω ένα κουβάρι πάνω στο σοφά και λέω μέσα είναι. Τότε βάζω μια δυνατή φωνή:

-Ε!!! σ'μπέθιρ!!! και βλέπου τα στρωσίδια να κουνιούνται. Σηκώνεται κάποια στιγμή και βλέπω το χρώμα του να είναι κίτρινο σαν το λεμόνι και μας λέει:

-Α! ρε κ'τάβια! Σεις είστε τσι θάρ'μ πως ήταν ανιραγίδες.

Του είπαμε ότι είχαμε ενημερώσει τη θεία Ασανούλα ότι θα πάμε αλλά μας απάντησε ότι αυτή δε κατεβαίνει μουνουμερίς. Ήταν τόσο καλός και άκακος μα πάνω απ' όλα μερακλής. Του βάλαμε αμανέδες και δεν ήξερε τι να μας κάνει. Μας έκοψε πεπόνι, καρπούζι, τυρί και ώσπου να γίνουν όλα αυτά ξημέρωσε. Νομίζω ότι ήταν και ο Βάγιος Καλαμπάκας (Καραβάγιος). Το πρωί κάθε κατεργάρης στη δουλειά του, εγώ με το Γιώργο κάναμε τους κιαχαγιάδες και ανεβήκαμε πια το βράδυ στο χωριό.

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Μπαφίρα: Κουβεντολόι

Μπαφίρα πάνου σγκι μπαφίρα: κουβέντα στην κουβέντα

Τροβάδισ: (πληθ.), στον ενικό τροβάς και τρουβάς) υφαντές τσάντες ώμου

Κουμπάνια: κολλασιό

Ντάμ(ι): εξοχικό σπίτι

Σπάσαμι: Κάναμε εκτροπή

Απαντέχαμε: περιμέναμε

Σιρμαγιά: (μεταφ.) λεία

Θ'κάς, Θ'κάμ: Δικά σου,δικά μου

Προυβέρνω: μπαίνω, εμφανίζομαι

Τσαρσί: αγορά, εδώ καφενείο

Σαλήμα: Όλα χύμα, πολύ πρόχειρα

Ρ'σιώκ-Λαμπαριά-Τσιρέκα: διάφορα παρατσούκλια

Κ'τάβια: Μικρά σκυλάκια, εδώ μεταφ. ανόπτα

Τσακίζω: Ανάβω

Φαρσάς: Μικρή θυρίδα στο τοίχο

Θάρ'μ: Νόμιζα

Ανιραγίδες: Νεράιδες

Μουνουμερίς: Την ίδια ημέρα.

Κιαχαγιάδες: Τσομπάνηδες

Όλα χαλάλι για την πατρίδα...

Δημοσιεύουμε το δεύτερο μέρος από το κείμενο του αγαπητού μας μπαρμπα Σταύρου Σαραντίδη με τη συγκλονιστική περιγραφή του από την εμπειρία του στην πρώτη γραμμή του μετώπου στον 2ο παγκόσμιο Πόλεμο. Θα ήταν παράλειψή μας να μην αναφέρουμε ότι το χειρόγραφο ήρθε στα χέρια μας από την κόρη του μπαρμπα Σταύρου, Ελένη, την οποία ευχαριστούμε πολύ.

Η συντακτική ομάδα

Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

2. Πορεία προς το μέτωπο

Μετά από την Κορυτσά, αρχίσαμε όλο πορείες, πάντα νυχτερινές, ώπου μπήκαμε μέσα στην Αλβανία. Από εκεί και πέρα δεν υπήρχαν πια συγκοινωνίες, κατασκνώνωμε λίγο και όταν σκοτεινίαζε, αρχίσαμε να ανεβαίνουμε τα κατσάβραχα, ώπου αντιμετωπίζαμε χιόνια και χιονοθύελλες. Όπου ξημέρωνε, κατασκνώνωμε, όταν σκοτεινίαζε όλοι στο πόδι. Όσο προχωρούσαμε, δυσχεραίνονταν η κατάσταση, τα χιόνια ήτανε παγωμένα και με τις χιονοθύελλες, δεν έβλεπε ο ένας τον άλλο, καταντήσαμε να κρατάει ο ένας πίσω από τον άλλο τη χλαίνη από την ουρά. Όταν προχωρήσαμε αρκετά, απαντήσαμε ένα γκρεμό, ήτο πολύ δύσκολο να περάσουμε. Ευτυχώς βρέθηκε ένας παπάς, στρατιωτικός, μου

Λεζάντα φωτό: Η μάχη της Μόροβας – Ιβάν (14 - 22 Νοεμβρίου 1940) έγινε για την κατάληψη του υψιπέδου της Κορυτσάς και τον έλεγχο της εγκάρσιας οδού Κορυτσά – Κόνιτσα, προκειμένου να απωθηθούν οι Ιταλοί, να διευκολυνθούν οι συγκοινωνίες και ο ανεφοδιασμός. Ο μπαρμπα Σταύρος και η μονάδα του έφτασαν λίγες μέρες αργότερα.

να ήτανε παγωμένα και με τις χιονοθύελλες, δεν έβλεπε ο ένας τον άλλο, καταντήσαμε να κρατάει ο ένας πίσω από τον άλλο τη χλαίνη από την ουρά. Όταν προχωρήσαμε αρκετά, απαντήσαμε ένα γκρεμό, ήτο πολύ δύσκολο να περάσουμε. Ευτυχώς βρέθηκε ένας παπάς, στρατιωτικός, μου

φαίνεται ότι τον έλεγαν Δέδε, και μας καθοδήγησε και περάσαμε. Όταν περάσαμε, κάναμε πάλη τις σκηνές και ξεκουραστήκαμε λίγο. Μέρα δεν κάναμε πολλές πορείες, γιατί άρχισαν τα ιταλικά αεροπλάνα να κάνουν την εμφάνισή τους. Έτσι εξακολουθούσε αυτή η κατάσταση, ώπου φθάσαμε κάτω από ένα μεγάλο βουνό, ονομαζόμενο Ιβάν. Εκεί στους πρόποδες ήτο ένα χωριουδάκι και μείναμε 2 μέρες.

Από εκεί και πέρα μόνο χιόνια και τίποτα άλλο. Εντωμεταξύ άρχισε η κακουχία και πείνα. Η ψείρα, ένας κακός εφιάλτης που δεν μας άφηνε να σουχάσουμε ούτε μέρα, ούτε νύχτα και με τα νύχια κάναμε το στήθος και πλάτη όλο αίμα. Όσο προχωρούσαμε, όλο και χειρότερα, αρχίσαμε να χάνουμε τις δυνάμεις μας και τούτο διότι σκνώνωμε και αρκετό βάρος. Βαδίζοντας, πλησιάσαμε ένα μικρό χωριουδάκι, καμιά δεκαπενταριά σπίτια, όπου σταματήσαμε. Μπήκαμε μέσα και βρήκαμε χώρο και ξαπλώσαμε βρεμένοι, είχε τζάκι και ανάψαμε φωτιά και στεγνώσαμε λίγο. Τα άρβυλλα δεν βγαίνανε από τα πόδια μας, εύκολα παγώνανε και δε νιώθαμε ότι έχομε πόδια, έγινε αφορμή να προσβληθούν με κρουπαγήματα. Εντωμεταξύ ήρθε ένας ανθυποσπιστής και μας είπε ότι 6 ανυπόταχτοι πέρασαν στρατοδικείο και πρόκειται την αυγή να τουφεκιστούν, ζήτησε από εμάς για να πάμε στο εκτελεστικό απόσπασμα. Εγώ δεν θέλησα να πάω, πήγαν μερικοί άλλοι, πράγματι το πρωί τους εκτέλεσαν, δεν γνωρίζω πώς βρέθηκαν εκεί, ημπορεί να ήταν και λιποτάκτες.

Όταν ξημέρωσε καλά, από μακριά είδαμε κάτι να πρασινίζει, ένας μικρός καμπίσκος, είχε πράσα, βγάλαμε από μια γομαριά και κάναμε καλό κολατσιό, επιπλέον και ένα κολλοκίθι από αυτά που κάνομε πίτα, το πήραμε και το μοιραστήκαμε φέτες. Το βράδυ τα μαζέψαμε, αρχίσαμε πάλη τις πορείες ακούοντας το βαρύ μεταλλικό πυροβολικό που έβασε. Εντωμεταξύ πλησιάσαμε την γραμμή του πυρός, λίγα χιλιόμετρα κάπου και πού δεχόμασταν και καμιά οβίδα. Όσο προχωρούσαμε, αντικρίζαμε πολλούς Ιταλούς σκοτωμένους και μερικούς Έλληνες από οβίδες. Ύστερα από λίγες μέρες φθάσαμε στην πρώτη γραμμή, περίπου 2-3 χιλιόμετρα, και καταυλιστήκαμε πρόχειρα.

“Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος...”

ΖΩΗ ΣΚΛΗΡΗ

ΓΡΑΦΕΙ Η Κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ-ΡΑΛΛΗ

Ήταν τη χρονιά που τελείωσα το σχολείο.

Καλοκαίρι και οι αγροτικές δουλειές στο φόρτε τους... μάζεμα ντομάτας, θέρισμα, πότισμα, φύλαγμα τα ζωντανά, και πολλά άλλα που έπρεπε να γίνονται συγχρόνως. Εκτός από τα δικά μας κτήματα, ο πατέρας νοίκιαζε και ξένα, έπρεπε να εξασφαλίσει τις σοδειές της χρονιάς, για την οικογένειά του και άχυρο και καρπούς για τα ζωντανά. Τα περισσότερα για το ζην, τα παράγαμε εμείς, όπως έκαναν κι όλοι στο χωριό.

Ζωή σκληρή, παιδεμός. Εμένα από μικρή, βλέπετε, ήμουν το πρώτο παιδί της οικογένειας, με φόρτωναν με ευθύνες, πολλές φορές μεγαλύτερες από αυτές που μπορούσα, κι όμως δεν ξέρω πώς, τα κατάφερα και τα 'βγαζα πέρα. Βλέπετε το 'χουμε και στο DNA όλη η ράτσα Καλαμπακαιοί. Όπως άκουγα συχνά από τον πατέρα, έχουμε πάρει ευχή από τον παππού Ε. Καλαμπάκα ποτέ να μην χορταίνουμε δουλειά. Ευχή που νομίζω βγήκε αληθινή, όπως βλέπω όλα τα εξαδέλφια μου έχουν προκόψει.

Και ο πατέρας μου, όσο μπόι του έλειπε, ήταν σκυλή στην δουλειά, που συνηθίζουμε να λέμε. Και τι δεν έκανε... Περιβοήαρης, μανάβης, εμπόριο ψαριών, ταχυδρόμος. Τότε που δεν έρχονταν ακόμη τα αυτοκίνητα στο χωριό, πήγαινε κι έπαιρνε το ταχυδρομείο από την Ερεσό, μέχρι εκεί ερχόταν το λεωφορείο. Αγωγιάτης, ξεφορτώνοντας την ξυλεία και διάφορα εμπορεύματα για τα μαγαζιά, από το Ταβάρι έρχονταν τότε με τα καϊκια. Ήταν αβάρετος και πολύ λαφρύς άνθρωπος, τον αγαπούσα πολύ, τον σεβόμουν και ποτέ, μα ποτέ δεν του αντιμίλησα. Όμως κι αυτός με ξεχώριζε, κι όλο έλεγε, η μεγάλη είναι άλληος άνθρωπος. Μιλούσαμε ώρες για θέματα της ζωής, για πολιτικά, θρησκευτικά, μου 'λεγε παραδείγματα πολλά. «Ο,τι κάνεις, εδώ πληρώνονται Χριστίνα». Μόνο λίγο γκρίνιαζε που με άκουγε συνέχεια να τραγουδάω, και το ραδιόφωνο όπου πήγαινα αγαλιά! Αχ ρε πατέρα, δε μου 'πες ότι η ζωή δεν είναι μόνο δουλειά! Έχει κι άλλα πράγματα που την ομορφαίνουν, το τραγούδι η φύση, ένα όμορφο ηλιοβασίλεμα, η αγάπη, ο χορός, η καλοσύνη και τόσα άλλα... Όμως διάβαζε πολύ, αν κι είχε πάει σχολείο μέχρι την Τετάρτη, θυμάμαι όπου άκουγε ότι είχε κάποιος βιβλία, με έστελνε και του τα ζητούσα. Μια φορά θυμάμαι ήταν ένα βιβλίο «Η γέφυρα των στεναγμών» και το 'χε ο παπιά Μιητιάδης, ήταν το πρώτο εξωσχολικό βιβλίο που διάβασα κι εγώ κρυφά, το θυμάμαι και γελάω, ένα βιβλίο μεγάλο που διαβάστηκε με τα κεριά... Αυτός ήταν ο Μικεδάκ', ο πατέρας μου!

Εφόσον σας έδωσα μια ιδέα, ας αφήσουμε τον πρόλογο να πάμε στο κυρίως θέμα. Καλοκαίρι λοιπόν, ζέστη αφόρητη, εγώ σκαρφαλωμένη πάνω στο κόκκινο μουλάρι, ανάμεσα στα στάχια, ίσα-ίσα που ξεχώριζα. Ξέχασα να σας πω, ότι πάντα

είχαμε δύο ζωντανά για το όργωμα, άλλογο, γαϊδουράκι, ή μουλάρι κι άλλογο. Σε ένα τέτοιο θεόρατο ζωντανό ήμουν σκαρφαλωμένη και κουβαλούσα στάχια από τον Ποδαρά στο χωριό. Τα πήγαινα στο αλώνι που 'ταν δίπλα στο νεκροταφείο, τραβούσα το σχοινί και ξεφορτωνόταν συγχρόνως κι από τις δυο μεριές. Το ζωντανό ήταν πολύ γερό και το εμπιστευόμουν, μόνο λίγο τεμπέλικο, ήθελε συνέχεια να το τσιγκλάς με τη βέργα, το πρώτο δρομολόγιο το πήγαμε μια χαρά, στο δεύτερο ήταν τα άσχημα. Καθώς φθάσαμε κοντά στη Σείστρα, πάντα εκεί λιμνάζε λίγο νερό, το ζωντανό μπαϊθνητισμένο, διψασμένο από τη ζέστη, θέλησε να πιει νερό, άφησα λίγο ελεύθερο το καπίστρι για να μπορέσει να πιει. Εκείνη την ώρα έγινε και το κακό, πήγε αλογόμυγα κι αυτό τρελάθηκε και κατευθείαν βάζει τη μούρη του κάτω και διπλώνεται στα δυο! Εγώ τινάχτηκα σαν ελατήριο κάτω και βρέθηκα μέσα στο νερό που 'ταν όλο λάσπες κι βρωμιές, έγδαρα πόδια, χέρια, μύτες, αλλά 'κείνη την ώρα δεν αισθανόμουν τίποτα, μόνο μην πάθει τίποτα το ζωντανό και πώς να το κάνω να σκωθεί... Άρχισα να κλαίω και να φωνάζω βοήθεια, αηλιά πουθενά κανένα ίχνος ανθρώπου, ερημιά παντού, δεν ήξερα τι να κάνω, εξάλλου 12 χρονών παιδί, τι μπορούσε να κάνει; Τα κτήματά μας αρκετά μακριά για να ζητήσω βοήθεια, εξάλλου, δεν άφηνα και μοναχό το ζωντανό. Άρχισα να ουρλιάζω, να κλαίω, να φωνάζω, να απειληζόμαι, να προσεύχομαι, δεν ξέρω πόσες φορές είπα το Πάτερ ημών, ζητούσα βοήθεια απεγνωσμένα. Τελικά από τις φωνές και τα κλάματά μου, άκουσε ο μπάρμπα Αλέκος Κατρακάς, εκεί είχε ένα χωραφάκι, και να 'τον κι ερχόταν σιγά-σιγά.

—«Τι έπαθες μουρό μ' και κλεις;»

—«Τρέχα θείο Αλέκο, έπεςε το μ'ήλρ κάτω και δεν σκνώνεται!»

—«Και εσύ πώς έγινες μουρό μ' έτσι; Μέσα στα αίματα είσαι. Θα το σκοτώσω τον πατέρα σου, μουρό πράμα να το εμπιστεύεται σε τέτοιες δουλειές! Άντε, έλα, μην κλεις, θα το ξεφορτώσουμε να σκωθεί κι έπειτα να το φορτώσουμε πάλη.»

Και έτσι έγινε και συνέχισα το δρόμο κούτσα-κούτσα για το χωριό. Όποτε με έβλεπε ο μπάρμπα Αλέκος, μου το υπενθύμιζε και με παίνευε, που 'χα τόσο δύναμη ψυχής. Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχούλα του, πάντα τον θυμάμαι με συγκίνηση.

Αυτά για τώρα, ίσως άλλη φορά να ανασύρω και άλλες μνήμες από το σεντούκι του μυαλού, που 'ναι καταχωνιασμένες, και βγαίνουν δειλιά-δειλιά, σαν να προκαλούν και μου λένε: Ε! Εσύ! Εμένα με ξέχασες;

Υ.Γ. Αυτό το κείμενο γράφτηκε την ημέρα που έφυγε ο πατέρας, 7 χρόνια μετά, και με αυτόν τον τρόπο ήθελα να του αφιερώσω νοερά ένα μνημόσυνο, για την ψυχούλα του. Ξέρω πατέρα ότι με βλέπετε, ότι είσαι πάντα κοντά μου, στα δύσκολα ακούω τη φωνή σου, να μου λέει, αβάντα Χριστίνα, τίποτα δεν κερδίζεται χωρίς αγώνα!

Καλό Ταξίδι Ζαφείρω

Τότε που η πρωτοβάθμια περίθαλψη στον τόπο μας ήταν σε πρωτόγονη κατάσταση. Τότε που έπρεπε να κάνω το Αγροτικό μου σαν νέος γιατρός.

Τότε που η προσφορά ιατρικής βοήθειας στα χωριά μας ήταν αρετή και τόλημη. Τότε που οι άνθρωποι πέθαιναν στα μέρη μας αδιάγνωστοι, νέοι και αβοήθητοι. Τότε που την ανώριμη σκέψη του νέου γιατρού και των συνεργατών του ο κόσμος την άκουγε με στοχασμό και σεβασμό συγχρόνως.

Τότε που ο χώρος του ιατρείου θεωρούνταν ιερός γιατί ο μπάρμπα Στέλιος Ασοποδίδης έβγαλε τα παπούτσια του όταν ήταν να μπει μέσα για να εκφράσει τον σεβασμό του στο «άβατο της επιστήμης. Τότε γνώρισα και είχα την τύχη και την τιμή να συνεργαστώ με την Ζαφείρω, την μαμή όπως την αποκαλούσαν όλοι οι κάτοικοι των χωριών μας, μικροί, μεγάλοι, γέροι και νέοι.

Τον **ΑΝΘΡΩΠΟ** με την υπέροχη ψυχή, τον αγωνιστή της ζωής, το υπόδειγμα της καθυσύννης, το υπόδειγμα της προσφοράς.

Έναν **ΑΝΘΡΩΠΟ** ακούραστο, αβάρετο, πρόσχαρο, συναισθηματικό που έτρεχε όπου υπήρχε ανάγκη, συμβούλευε όπου υπήρχε απορία, βοηθούσε τον συνάνθρωπο, μέρα, νύχτα, αυγή, μεσημέρι, γιορτές και καθημερινές, Χριστούγεννα και Πάσχα, στα Λεύκα στην Άγρα, στο Μεσοτόπο, στο Ταβάρι, στην Αποθήκα, παντού.

Με αυτή την υπέροχη συνεργατικότητα πολλές φορές πήραμε αποφάσεις μεγαλύτερες από αυτές που μας αναλογούσαν για ζωές ανθρώπων της περιοχής μας, με σύνεση,

με αγωνία, με αποφασιστικότητα, με αλληλοκάλυψη, με αγάπη για αυτό που κάνουμε, με χαρά για την επιτυχία, με πραγματική λύπη για την αποτυχία.

Η συνεργασία μας κράτησε περίπου δύο χρόνια.

Δεν ξέρω αν φταίει επειδή ήταν η αρχή της επιστημονικής μου καριέρας, όμως αυτή η συνεργασία σημάδεψε τόσο βαθιά την ψυχή μου που η πληγή θα σβήσει μόνο αν φύγω απ' αυτό τον μάταιο κόσμο.

Εσύ Ζαφείρα, όπως σου άρεσε να σε λένε τότε, συνέχισες την μεγάλη σου προσφορά στον τόπο μας, συνέχισες να απαλύνεις τον πόνο των συνανθρώπων μας στα χωριά μας, συνέχισες να δίνεις την ψυχή σου γιατί είχες βρε παιδί μου πολύ, πάρα πολύ τέτοιο είδος πολυτέλειας, γιατί ήσουν πολύ δυνατή, μέχρι που ήλθε το πλήρωμα του χρόνου.

Έφταξες μια υπέροχη οικογένεια γιατί κι εσύ καταγόσουν από μια υπέροχη οικογένεια με ιδανικά και αρχές. Ο κόσμος σε αγάπησε, σε αναγνώρισε, σε πίστεψε και όταν του ζήτησες να σε ψηφίσει για να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου – γιατί είχες όνειρα – σου έδωσε την ψυχή του αυτή, που του είχες προσφέρει και με την ψήφο του έγινες δήμαρχος στην περιοχή μας με λαμπρή και αψεγάδιαστη θητεία. Έφυγες από αυτόν τον κόσμο τόσο ξαφνικά, τόσο άδικα, τόσο γρήγορα, τόσο απότομα που τους άφησες όλους άναυδους, με ένα γιατί να βγαίνει αναπάντητο από τα χείλη τους.

Ο κόσμος της περιοχής μας έγινε μικρότερος, φτωχότερος, γιατί είχες μεγάλο ανάστημα που δεν επισκιάζεται

εύκολα, γιατί είχες ανεκτίμητες αξίες που δεν αναπληρώνονται χωρίς κόπο και θυσίες, γιατί είχες πολλά όνειρα και σήμερα πολύ λίγοι ονειρεύονται.

Ένα λαμπερό «ζαφείρι» έφυγε από την καθημερινή μας ζωή.

Καλό ταξίδι αγαπητή συνάδελφε.

Γρηγόρης Γ. Παπουτσής
Διευθυντής Χειρουργός Ε.Σ.Υ.
Νοσοκομείο Κ.Α.Τ.

Μνήμη γιατρού Άρη Παπανικολή

Τον καλοκαίρι που πέρασε, στις 6 Αυγούστου συγκεκριμένα, έφυγε από την ζωή ο Άρης Παπανικολής, τελευταίος από την οικογένειά μου και αγαπημένος μου θεός. Γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε ιατρική στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών, εργάστηκε για πολλά χρόνια στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός, δίπλα σε μεγάλα ονόματα της ιατρικής, αλλή τα περισσότερα χρόνια του τα πέρασε σαν διευθυντής χειρουργικής των νοσοκομείων της Νάουσας και της Βέροιας. Εκεί έζησε την απόλυτη αγάπη και τον σεβασμό των κατοίκων και των ασθενών του.

Μεγάλη του αδυναμία όμως ήταν το χωριό του, το χωριό του πατέρα του, της οικογένειάς του, ο Μεσοτόπος. Από πολύ νέος ακόμα, στην κατοχή, πέρασε δύσκολα χρόνια εκεί, μόνος του, και αργότερα μέχρι και λίγα χρόνια πριν, όσο είχε ακόμα τις δυνάμεις του, περνούσε όλα του τα καλοκαίρια στον αγαπημένο τόπο. Δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να επισκέπτεται την πατρική περιουσία, να τη φροντίζει και να αγαπάει κάθε λιθαράκι της. Με πολλή αγάπη ακόμα μιλούσε για τους κατοίκους του Μεσοτόπου και για τις όμορφες στιγμές που περνούσε μαζί τους στις επισκέψεις του. Στο βιβλίο του «Σκόρπιες θύμισες από την Μυτιλήνη», περιγράφει τη ζωή του στο χωριό και τις αναμνήσεις από τα χρόνια που πέρασε εκεί.

Έφυγε ήσυχα, στη Βέροια όπου έζησε και τα πιο πολλά χρόνια της ζωής του και τάφηκε στην Αθήνα, στον οικογενειακό μας τάφο, δίπλα στους γονείς του και στα αδέρφια του.

Θα τον θυμόμαστε πάντα, εγώ και τα παιδιά μου, με όλη μας την αγάπη και με την ευχή να αναπαύεται γαλήνια κοντά στους αγαπημένους του.

Μάρω Παπανικολή- Κουτρομάνου του Ιγνατίου

Ψαράδικο
Καπετάν Παναγιώτης

Διαλεχτά ψάρια & θαλασσινά

Ευαγγελία Πλάτων Σαραντίδη
Αναγυρούντος 26, Βάρη Αττικής 16672
Τηλ.: 2111.8384.00

ALUMINIUM SYSTEMS

ΠΟΡΤΕΣ - ΠΑΡΑΘΗΡΑ
ΜΕΤΑΛΛΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

ΣΑΜΑΡΑΣ ΣΑΒΒΑΣ ΚΙΝ: 6947307834

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ: ΙΩΑΝΝΗ ΣΟΥΚΑ 30 - ΠΟΛΥΓΩΝΟ • ΤΗΛ: 210 64 27 777

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ

[αυτοκινήτων] ΤΕΧΝΙΚΟΣ & ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΚΔΟΣΗ Κ.Ε.Κ.

ΒΑΣΙΛΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ

Κ.Βάρναλη 67 & Πύργου Δυρού 35-Περιστέρι
Τ. 210 57.37.535 - Κ. 6932934926

ΓΕΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ
Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΦΟΙ ΖΟΥΜΠΟΥΛΗ

Τηλ. Αθηνών: 210 9314179
Τηλ. Μεσοτόπου: 22530 96288 - 96451
Κιν. 6932 526084 - 6972 094737

ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Το «Καφενείο» του Σύλλογου ευχαριστεί τους:

- Θεοδώρα Αγγιτάκη για ένα κιλό καφέ και δύο κιλά ζάχαρη
- Μάκη Βαβελή για τη προσφορά ποτηριών ούζου, για τα πέντε κιλά κρασί καθώς και τη χριστουγεννιάτικη γλάστρα με το αλεξανδρινό.
- Βάσω Καραστεφανή για τα πέντε κιλά κρασί παραγωγής της, τα μαντάρια τουρσί και τα γλυκάδια για τηγάνι.
- Στέλιο Τσαλαβούτη για τα πεντανόστιμα σαλιγκάρια
- Στέλιο Ζουμπουνέλη που κέρασε για τη γιορτή του γλυκά και πέντε κιλά κρασί και του ευχόμαστε ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!
- Βασίλη Βεμβέτσο για τα δύο κουνέλια
- Γιώργο Δουδουνή (Ψύλλο) για τα πέντε κιλά κρασί και τα πέντε κιλά ούζο παραγωγής του
- Ανώνυμη φίλη για το μπουκάλι κρασί και το μπουκάλι σπιτική πορτοκαλάδα
- Χριστίνα Πιπίνη για το χαράνι με τα μαυρομάτικα φασόλια
- Κοσμά Δημήτρη που κέρασε για τη γιορτή του γλυκά και του ευχόμαστε ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!
- Βασίλη Βεβέτσο για τις πεντανόστιμες σαρδέλες
- Αρτέμη Φιλιππίδη που κέρασε για τη γιορτή του δύο χειροποίητους χαλβάδες Και του ευχόμαστε ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ!
- Ασπασία Μοσχοβέλη που στη μνήμη των γονέων της προσέφερε καφέ και ζάχαρη στο καφενείο του Σύλλογου
- Γιάννη Μάρκου Βακάλη που μας έστειλε μια πεντάρα κρασί
- Τηλέμαχο Καμπά που μας έστειλε 2 μπουκάλια λάδι, 1 μπουκάλι ούζο και μια τσάντα ελιές
- Αποστόλη Παπαβασιλείου που μας έστειλε μια πεντάρα κρασί και 2 μπουκάλια ούζο
- Παναγιώτη Καρρά (γαμπρό Χρ. Καραστεφανή) που μας έστειλε γλυκάδια και νεφράκια
- Γαβριήλο Μιχαηλίδη για μια συκωταριά
- Γεώργιο Πιπίνη για τα φρεσκοτάτα ψάρια, δικής του ψαριάς με τη «ΘΕΟΣΚΕΠΑΣΤΗ»

«**Αν εκ παραδρομής παραλείψαμε να αναφέρουμε κάποια προσφορά στο Καφενείο, ζητούμε συγγνώμη.**»

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

Επιστολή από τον κ. Frank Francis

Αγαπητέ Φώτη Βασιλόγλου,

Θέλω να σας ευχαριστήσω εσάς, τον Σύλλογο Μεσοτοπιτών, τον παπα-Αναστάση και το εκκλησιαστικό συμβούλιο, καθώς και τον ιεροψάλτη Ιγνάτιο Σαραντίδη και τους βοηθούς του, για την λειτουργία στον Άγιο Νεκτάριο, εις μνήμη της Μοσχούλας, καθώς και τον Αντώνη Καξηρή, που έδωσε το οικοπέδο για το εξωκλήσι. Επίσης τον Λουκά Βακάλη δια την βοήθεια που σας έδωσε. Φαίνεται πως το check No 857 των \$300,00 με ημερομηνία, δεν μπορέσατε να το αλλιάξετε. Κάμνω άλλη προσπάθεια να σας στείλω τα χρήματα με άλλον τρόπο. Εσωκλείω ένα certified check των \$300,00 και πιστεύω να μπορέσετε να το αλλιάξετε. Είναι με το CITIBANK και είναι προπληρωμένο.

Σας χαιρετώ,
Frank Francis

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

- Παντρεύτηκαν στη Βάρκιζα Αττικής ο Παναγιώτης Σαραντίδης του Ιωάννη και η Θεοδώρα Γκερβένη του Γρηγορίου

ΓΕΝΗΣΕΙΣ

- Ο Παναγιώτης Χρήστου Πιπίνης και η Μαρίνα Κων/νου Ζώταλη του απέκτησαν κοριτσάκι.
- Ο Σπύρος Γεωργίου Καλόγηρος και η Μαρία Γιαννοπούλου απέκτησαν αγοράκι στην Αθήνα
- Ο Βαγγέλης Γεωργίου Καλόγηρος και η Έλβα Γεωργουίτη απέκτησαν κοριτσάκι στην Αθήνα
- Ο Αλέξανδρος Ιγν. Μαυσάς και η Ιωάννα Κων/νου Ιωσηφέλλη απέκτησαν κοριτσάκι στην Αθήνα
- Η Φωτεινή Παναγ. Κοντού και ο Παναγιώτης Νικ. Γεωργακόπουλος απέκτησαν αγοράκι στην Αθήνα

ΒΑΦΤΙΣΕΙΣ

- Η Ασπασία Κωνστανταδέλλη και ο Θεολόγος Μαλακός βάφτισαν το κοριτσάκι τους στο Μεσότοπο και το ονόμασαν Ελπίδα
- Η Μαγδαληνή Βαλιηλή και ο Γαβριήλ Κωνστανταδέλλης βάφτισαν το αγοράκι τους στην Άγρα και το ονόμασαν Χρήστο- Ταξίρχη

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε στην Αθήνα η Μαρίτσα Καγιώργη το γένος Σπύρου Αγγιτάκη.
- Πέθανε στην Αθήνα ο ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου (Υψηλού) Ραφαήλ Ιωσηφέλλης που καταγόταν από το Μεσότοπο.
- Πέθανε στη Βέροια στις 6 Αυγούστου και ετάφη στην Αθήνα ο Άρης Παπανικολής του Ιωάννου.
- Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Μεσότοπο η Βουρνάζου Ελευθερία του Εμμανουήλ .
- Πέθανε στο Μεσότοπο ο Δουδωνής Κωνσταντίνος του Ιωάννη
- Πέθανε στην Ερεσό η χωριανή μας Σταυρούλα Πιπίνη του Παναγιώτη.
- Πέθανε στη Αθήνα ο Κωνσταντίνος Ζαγκούλης του Ιωάννη.

Βασίλειος Παπουτσή
Ασφαλιστικός & Επενδυτικός Σύμβουλος

Vasileios.Papoutsis@nnadvisors.gr
Κ 694 59 21 632 Τ 210 62 34 270-3 F 210 62 34 274
Λ.Κηφισίας 269 & Μητροπολίτου Ιακώβου 145 61 Κηφισιά
NNHellas.gr

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

- Η οικογένεια Δημητρίου Β. Γουγή ευχαριστεί εκ βάθους καρδίας το Σύλλογο για την πολύτιμη προσφορά του προς τον αγαπημένο μας γιο, με την παροχή φιαλών αίματος και την ηθική υποστήριξη του, τον περασμένο Ιούλιο.
- Ο Δημήτριος Βαβελής του Βλουτί και η οικογένειά του θα ήθελε να ευχαριστήσει θερμά τον Πολιτιστικό Σύλλογο Μεσοτόπου, για την άμεση ανταπόκριση δύο φιαλών αίματος που χρειάστηκε.

Το Δημοτικό Σχολείο Μεσοτόπου ευχαριστεί:

- τους οικείους της Ελένης Παπαβασιλείου, για την προσφορά πρωινού στα παιδιά στη μνήμη της.
- το Στέφανο Βουδούρη του Αναστασίου, για την ευγενική του χειρονομία να κάνει παρουσίαση στους μαθητές ενός 3d εκτυπωτή

- Ο Σύλλογος ευχαριστεί θερμά τον κ. Γιώργο Κωνσταντάρα και το καθαριστήριο «ΝΑΥΣΙΚΑ», λεωφ. Δημοκρατίας, στάση Γώργου, Ηλιούπολη, που προσέφερε δωρεάν καθαρίσμα στα τραπεζομάντηλά μας.
- Ο Σύλλογος ευχαριστεί το Μιχάλη Καρδάρη που φιλοτέχνησε και χάρισε την ξύλινη πινακίδα με το όνομα του Σύλλογου, που τοποθετήθηκε στην είσοδο της αίθουσας.

- Το Δ.Σ. του Σύλλογου Γονέων ευχαριστεί το Σύλλογο Μεσοτοπιτών «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» για την προσφορά παιχνιδιών στα παιδιά του νηπιαγωγείου και δημοτικού σχολείου, τα οποία μοιράστηκαν μετά τη λήξη της χριστουγεννιάτικης σχολικής γιορτής. Επίσης ευχαριστεί τον Αγροτικό Κτηνοτροφικό Συνεταιρισμό για τα δώρα που μοίρασε στα παιδιά την ίδια μέρα.

Ευχόμαστε σε όλα τα παιδιά,τους εκπαιδευτικούς,όλους τους συγχωριανούς και φίλους του χωριού
ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΥΓΕΙΑ, ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟ.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΥΠΕΡ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- Τμήμα Γυναικών Συλλογου από παρακολούθηση θεατρικής παράστασης 17/12/2017 υπέρ Συλλογου 70€
- Πρινιωτάκης Θεοδόσης συνδρομή εξωτερικού 50€
- Ρεπάνη Μαρία Φωτίου στη μνήμη του συζύγου της για τα 20 χρόνια 50€
- Κόνσουλας Ευστράτιος συνδρομή εξωτερικού 50€
- Γουγή Βάσω Βασιλείου υπέρ συλλογου 50€
- Frank Francis για συνδρομή εξωτερικού, ημερολόγιο και υπέρ Συλλογου 300 \$
- Μαρία Γ. Χονδρέλλη – Ασημομύτη, υπέρ Συλλογου 55€
- Ανώνυμη, υπέρ Συλλογου 14€
- Άννα και Αρτέμις Γιαννίτσαρου, υπέρ Συλλογου, στη μνήμη της θείας τους Δέσποινας Γ. Ποδάρα 50€

Ευχαριστούμε πολύ τα μέλη μας που στηρίζουν τη συλλογική δράση και πληρώνουν τη συνδρομή τους. (Συνδρομές: Μέλους 20, Εφημερίδας 15, Εξωτερικό 50 €). Στους δύσκολους καιρούς που περνάμε η συνδρομή όλων είναι απαραίτητη για να μπορεί ο Σύλλογος να στέκεται στα πόδια του και να συνεχίζει σταθερά την πορεία του. Σας υπενθυμίζουμε ότι μπορείτε να έρχεστε στο Σύλλογο ή να τηλεφωνείτε στον ταμία κάθε Δευτέρα 6.00-9.00 μμ (210 9707417). Οι τραπεζικοί λογαριασμοί που μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας είναι: Alpha Bank 261-002101-002833 (Γαβριήλ Δημ. Παπαβασιλείου-Ιωάννης Ιγν. Μαντάς) και Τράπεζα Πειραιώς GR16 0172 0660 0050 6604 5290 408 (Σύλλογος Μεσοτοπιτών). Παρακαλείσθε να ενημερώσετε τον ταμία για την κατάθεσή σας.

Ο... Μεσοτόπος στον 35ο Μαραθώνιο της Αθήνας!

Ο 35ος αυθεντικός Μαραθώνιος της Αθήνας είχε εξαιρετική επιτυχία. 19.000 περίπου ήταν οι δρομείς απ' όλο τον κόσμο που έτρεξαν στην κλασική διαδρομή! 50.000 περίπου συνολικά, όσοι έλαβαν μέρος στο Μαραθώνιο και στις παράλληλες εκδηλώσεις.

Φέτος, κουβαλούσαν την αύρα του Μεσοτόπου κι έδωσαν με επιτυχία το παρόν η **Δέσποινα Μαρίνου**, ο **Παναγιώτης Μιχαηλίδης** και για πρώτη φορά ο **Γιώργος Εμ. Γωγής**. Τους σφίγγουμε το χέρι και τους ευχόμαστε να είναι πάντα υγιείς, να τους καμαρώνουμε. Αρκετοί άλλοι συγχωριανοί έδωσαν το παρόν στα 5.000 μ. και 10.000 μ., όπως και στο πόστο του εθελοντή... Μαζί με τον καλό μου φίλο Δημήτρη Τιπαρή, δώσαμε και πάλη το παρόν στον Τύμβο των Μαραθωνομάχων, στο 5ο χλμ. Συχαρητήρια και σε όσες-όσους συμμετείχαν στα παράλληλα αγωνίσματα των 5 και 10 χιλιομέτρων. Είθε όσοι ασχολούνται με τον δρομικό αθλητισμό να πληθαίνουν κάθε χρόνο! Δεν είναι απλό πράγμα να συμμετέχεις και να τερματίζεις στον αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας. Θέλει ικανότητες, θέλει προετοιμασία, αγώνα, θέλει ψυχή! Είναι όμως μεγαλείο! Ζητήσαμε κι απ' τους τρεις να μας καταθέσουν τις σκέψεις τους. Δέχτηκαν και τους ευχαριστούμε πολύ!

Για δέκατη φορά στον Μαραθώνιο της Αθήνας!

«Ο 35ος μαραθώνιος ήταν ο 10ος κλασικός που έτρεξα στη ζωή μου... Για μένα ο κλασικός μαραθώνιος, εκτός από την ιστορική του σημασία, είναι ένα κίνητρο για να προπονούμαι τουλάχιστον 3 μήνες πριν... Εύχομαι, και θα είναι μεγάλη χαρά μου, να ακολουθήσουν νέα παιδιά τον δρόμο του μαραθωνίου. Στο χωριό μας είναι ο Παναγιώτης Βουγιούκας, που θα χαρώ πολύ να τον δω να τρέχει τον κλασικό μαραθώνιο της Αθήνας, γιατί έχει όλα τα προσόντα... Ποτέ δεν ξεχνώ τον άνθρωπο που μας οδήγησε εκεί, τον Στράτο Μουφλούζηλη...».

Παναγιώτης Μιχαηλίδης

«-Έτρεξες Μαραθώνιο; -Έτρεξα, ναι. -Τα 5 ή τα 10 χιλιόμετρα; Τα... 42; Όλα, και τα 42; συνεχόμενα;»

Κάπως έτσι εξελίσσονται οι διάλογοι με φίλους και γνωστούς τα τελευταία χρόνια. Και αφού πειστούν ότι λέω αλήθεια και όντως έτρεξα 42 χιλ 195 μέτρα, αρχίζουν οι απορίες τους, γιατί να θέλει κάποιος να ταλαιπωρεί τον εαυτό του και το σώμα του για 4 ώρες στην καλύτερη των περιπτώσεων. «Γιατί μπορώ», είναι η πρώτη μου σκέψη... «Γιατί ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για να βάζει στόχους να τους κατακτά και να βάζει μεγαλύτερους!» Το αγάπησα το τρέξιμο από τον πρώτο μήνα και μάλλον μου ταιριάζει αν σκεφτεί κανείς την πρόοδο που έχω κάνει σε 4 χρόνια. Έχω τρέξει σε 5 Μαραθωνίους,

έχω γνωρίσει καινούργιους φίλους (δρομικούς), έχω ταξιδέψει σε Ελλάδα και εξωτερικό για να τρέξω και δεν έχω αφήσει ούτε μια ευκαιρία, να γνωρίσω μια πόλη μέσα από τη δρομική προπόνηση, να πάει χαμένη. Έχω γίνει καλύτερος άνθρωπος, πιο χαρούμενη, πιο υγιής, πιο δυνατή σωματικά και ψυχικά.

Συνδυάζοντας λοιπόν καλοκαιρινές διακοπές και προπόνηση/αγώνες, χαίρομαι ιδιαίτερα που έχω καταφέρει να τρέξω και στους 4 αγώνες του χωριού μας και να εξερευνήσω τον τόπο που μεγάλωσαν οι δικοί μου άνθρωποι. Ο αγώνας, που για μένα είναι μια μεγάλη γιορτή, είναι η αρχή των καλοκαιρινών διακοπών μου, είναι η ευκαιρία να τρέξω με φίλους που γνώρισα εκεί και που ανταμώνω και σε άλλους αγώνες. Και η χαρά μου είναι απεριγραπτή σαν τύχει να τους συναντήσω στον αγώνα είτε σαν δρομείς, είτε σαν εθελοντές, είτε σαν θεατές.

Περιμένοντας λοιπόν το καλοκαίρι να φανεί, όντας στην καρδιά του χειμώνα, έχω μια φωτογραφία πάνω στο γραφείο μου από τον περσινό ημιμαραθώνιο στην πλατεία της Άγρας, με φόντο τον τεράστιο πλάτανο! Εφτά άνθρωποι, μια αγαλιά, έτοιμοι να ξεκινήσουν τον αγώνα: ο Γιώργος, η Ελένη, ο Παναγιώτης, ο Πάνος...

Μέχρι τον επόμενο αγώνα λοιπόν, μέχρι τον Αύγουστο του 2018 να είμαστε καλά για να τρέχουμε και να τρέχουμε για να είμαστε καλά....

Δέσποινα Μαρίνου

Πρώτη φορά Μαραθωνοδρόμος στην κλασική διαδρομή!

Ξεκίνησα να ασχολούμαι με το τρέξιμο πριν από 5 περίπου χρόνια, ψάχνοντας έναν τρόπο να εξασκώμαι σωματικά και με προοπτική να βελτιώσω τη φυσική μου κατάσταση. Αργότερα, κι αφού είχα την πρώτη μου συμμετοχή σε αγώνα 5χλμ., μου κόλλησε το «μικρόβιο» των μεγάλων αποστάσεων! Έτσι ξεκίνησα να βάζω στόχους! Μετά τα 5 χλμ ανέβηκα στα 10 χλμ, αργότερα ήρθε ο ημιμαραθώνιος Μεσοτόπου το 2014. Το φετινό καλοκαίρι και μετά από ώριμη σκέψη πήρα τη μεγάλη απόφαση! Να τρέξω στον Αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας! Η πρόκληση ήταν μεγάλη, τα χιλιόμετρα πολλά! Έτσι χρει-

άστηκε να αφιερώσω μεγάλο χρόνο σε προπονήσεις και να προσέχω λίγο τη διατροφή μου. Ειδικά τις Κυριακές, μαζί με φίλους, έκανα την προπόνηση των μεγάλων αποστάσεων (2-3 ώρες) στο βουνό του Υμηττού ή στην κλασική διαδρομή του μαραθωνίου, στο δυσκολότερο κομμάτι της, ώστε τα πόδια να συνηθίσουν τις ανηφόρες και να μου φύγει το άγχος της μέχρι

τότε άγνωστης διαδρομής.

Περνώντας τέσσερις μήνες προπονήσεων, έφτασε η μεγάλη μέρα του αγώνα! Το πρωί της Κυριακής, το πούλημαν με άφησε λίγο πιο έξω από το στάδιο του Μαραθώνα, περίπου στις 8 το πρωί. Ο καιρός ήταν καλός, αλλά με αυξημένη υγρασία. Περπατώντας για 5 λεπτά φτάνω στο στάδιο του Μαραθώνα και αντικρίζω τους χιλιάδες δρομείς που ήταν εκεί μαζεμένοι. Κάνοντας το «ζέσταμα», συνειδητοποιώ ότι είμαστε πολλοί με την ίδια τρέλα! Η ώρα πλησίαζε κι εγώ πήρα τη θέση μου στο block εκκίνησης. Μόλις το ρολόι έδειξε 9:00 ξεκίνησαν οι πρώτοι δρομείς... Η ώρα πλησίαζε και για μένα, σκέφτηκα περιμένοντας με αγωνία και λίγο άγχος. Έπειτα από δέκα λεπτά φτάνει το δικό μου block στη γραμμή εκκίνησης με τον αφέτη να σηκώνει το πιστόλι... Μπαμ(!) και ξεκίνησε ο πρώτος μου Μαραθώνιος! Το ξεκίνημα ήταν εύκολο. Φτάνοντας στο 5ο χλμ., αντικρίζω τον τύμβο των Μαραθωνομάχων. Προχωρώντας παρακάτω, φτάνω στον πρώτο σταθμό τροφοδοσίας. Εκεί αναγνωρίζω έναν πιστό εθελοντή. «Φώτη...» φωνάζω! Σηκώνει το κεφάλι, με χαιρετάει, δίνοντας μου κουράγιο για τη συνέχεια. Φθάνοντας στη Νέα Μάκρη, ο κόσμος είχε συγκεντρωθεί δίνοντας μας δύναμη με χειροκροτήματα και μουσικές! Ένα μικρό πανηγύρι είχε στηθεί από τους κατοίκους της περιοχής. Γύρω μου, εκτός από Έλληνες δρομείς, υπήρχαν πολλοί ξένοι, από διάφορα μέρη του κόσμου. Επίσης, υπήρχαν αυτοί οι πραγματικοί «ήρωες της ζωής», που βοηθούσαν άτομα με ειδικές ανάγκες, είτε σπρώχνοντας τα αναπηρικά τους καρότσια, είτε τυφλούς να τους κρατάνε από το χέρι, εικόνες που σε κάνουν να αναρωτιέσαι: «τι ψυχικά αποθέματα, δυνάμεις κουβαλάνε και πόσο σημαντικός είναι ο συγκεκριμένος μαραθώνιος για τον καθέναν από αυτούς!».

Κλείνοντας τα πρώτα 10 χιλιόμετρα, η διαδρομή ήταν επίπεδη, με ελαφρώς κατηφορική κλίση. Δεν άφησα τον ενθουσιώδη παρορμητισμό του πρωτάρη να με παρασύρει. Προσπάθησα να κρατήσω τον ρυθμό, όπως ακριβώς το είχα σχεδιάσει. Στόχος μου ήταν ο τερματισμός, έχοντας ακόμα να καλύψω 32 χιλιόμετρα.

Μπαίνοντας στο 11ο χλμ άρχισε τα δυσκολεύει η διαδρομή, αλλά με τις επευφημίες του κόσμου, που βρίσκονταν κατά μήκος του δρόμου σε όλες τις κεντρικές περιοχές κι έδινε κουράγιο σε όλους τους δρομείς κάνοντας και εμένα να νιώθω καλύτερα, ξεχνώντας λίγο τις δυσκολίες που αντιμετώπιζα. Πολύ σημαντικός παράγοντας η ψυχολογία! Με την πρώτη ανηφόρα, περίπου στο ύψος της Αγ. Μαρίας και μέχρι την Αγ. Παρασκευή, η διαδρομή είχε διαδοχικές ανηφόρες, με πιο απότομη αυτή στο Πικέρμι και την πιο παρατεταμένη αυτή στο Σταυρό... Δεν είναι τυχαίο ότι είναι ένας από τους δυσκολότερους μαραθωνίους του κόσμου. Σε αυτό το σημείο ήδη είχα καλύψει τα 32 χιλιόμετρα, η μεγαλύτερη απόσταση που είχα διανύσει ποτέ, κι από εκείνο το σημείο βρισκόμουν να βαδίζω σε «αχατογράφητα νερά», στο «άγνωστο» με οδηγό τη ψυχή.

Έχοντας πλέον μπει στον αστικό ιστό της Αθήνας, ευτυχώς η διαδρομή άρχισε να γίνεται κατηφορική. Τέλειωσαν τα δύσκολα, σκέφτηκα... Προσπάθησα να ανεβάσω το ρυθμό μου, όπως το είχα υπολογίσει, μα το σώμα μου άρχισε να δείχνει τα πρώτα σημάδια της εξάντλησης, με τα πόδια μου να βαραινούν... Το ίδιο και η ανάσα σε συνδυασμό με την υψηλή υγρασία... Πάλευα να ανασυντάξω τις δυνάμεις μου, να διορθώσω την αναπνοή μου... Πρέπει να συνεχίσω... Όπως και να 'χει, θα συνεχίσω, δε σταματάω με τίποτα, θα φτάσω μέχρι τέλους.

Παρακάτω συναντώ ένα φίλο να μου φωνάζει: «Μπράβο Γιώργο... Μπορείς!!! Άλλα 10 έχουν μείνει!!!» Με αυτήν την παρότρυνση δεν κατάλαβα πώς έφτασα στο 39ο χμ. Καθώς διανύω την τελευταία μικρή ανηφόρα της Φειδιππίδου και τελευταία της διαδρομής, νιώθω την πρώτη κράμπα στη γάμπα... Μείωσα λίγο ταχύτητα πατώντας με πιο μαλακό τρόπο το συγκεκριμένο πόδι. Μόλις έπιασα την ευθεία, ένιωσα καλύτερα, ανεβάζοντας το ρυθμό μου. Φτάνοντας στο 41ο χλμ., στο ύψος του Πολεμικού Μουσείου, ξανατύπησε η κράμπα, αυτή τη φορά όμως ο πόνος ήταν δυνατός και επίμονος... Αναγκάστηκα να σταματήσω, δεν μπορούσα να συνεχίσω άλλο... Βρίσκω ένα σημείο να κάνω διατάσεις για να την καταπολεμήσω... Αρνητικές σκέψεις δεν άφησα να με καταβάλουν. Ο στόχος μου ήταν πιο δυνατός! Δεν μπορεί τώρα στο τέλος να μου συμβεί αυτό. Θα τερματίσω, ό,τι και να γίνει! Στο Στάδιο με περιμένει η οικογένειά μου, πρέπει να με δει να τερματίζω... Μετά από λίγο ένιωσα κάπως καλύτερα, ξεκίνησα πάλι να τρέχω, είχε μείνει πλέον ένα μικρό κομμάτι της διαδρομής. Φτάνοντας στην Ηρώδου του Αττικού διανύω τα τελευταία μέτρα. Ο κόσμος είναι συγκεντρωμένος και στις δυο μεριές του δρόμου. Φωνάζει, χειροκροτούσε! Σε κάποια στιγμή ακούω κάποιον να φωνάζει το όνομα μου! Γυρίζω, βλέπω το φίλο μου το Γιάννη, τον άνθρωπο που με βοήθησε στην προετοιμασία... «Μπράβο ρε... τα κατάφερες!!!», μου φωνάζει, σηκώνοντας το χέρι! Τον χαιρετάω μαζί μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης! Συνεχίζω... Μόλις τελειώνει η κατηφόρα, τελευταία στροφή και αντικρίζω το επιβλητικό Στάδιο. Έχω ξεχάσει πλέον κούραση, πόνο, νόμιζα εκείνη τη στιγμή πως είχα βγάλει φτερά στα πόδια μου, βρίσκομαι στην τελευταία ευθεία και μπροστά μου αντικρίζω την αψίδα του τερματισμού... ΝΑΙ, τα κατάφερα – ΤΕΡΜΑΤΙΣΑ!- Κοιτάζω το ρολόι μου, 4 ώρες και 19 λεπτά! Δεν έχει τόση σημασία ο χρόνος... Ψάχνω στις κερκίδες εντοπίζω τη κόρη μου να με χαιρετάει μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια! Εκείνη τη στιγμή ένα μείγμα συναισθημάτων χαράς, συγκίνησης, ικανοποίησης με είχαν πλημμυρίσει! Σηκώνω τα χέρια και τους χαιρετάω κι εγώ, νιώθοντας ευγνωμοσύνη και τιμή που βρίσκονταν σε αυτή την τόσο σημαντική στιγμή για μένα δίπλα μου.

Η συμμετοχή μου στον αυθεντικό μαραθώνιο της Αθήνας ήταν μια εμπειρία που όσο ζω δε θα τη ξεχάσω ποτέ! Ένα όνειρο τρελό που έγινε πραγματικότητα! Ένας άθλος, που σίγουρα θα ξαναπειρηθώ. Είναι μία δοκιμασία που θέλει χρόνο, τρόπο και κόπο. Αυτός είναι ο ρόλος του δρομέα: δύσκολος, μοναχικός κι ασ τρέχεις μαζί με χιλιάδες κόσμο δίπλα σου, γιατί έχεις να αντιμετωπίσεις μόνο τον εαυτό σου, βασισμένος στις δικές σου δυνάμεις.

Υ.Γ. Προτρέπω όσους το σκέπτονται, να το επιχειρήσουν. Χρειάζεται κατάλληλη προετοιμασία, δίπλα σε έμπειρους δρομείς και θα τα καταφέρετε, το αποτέλεσμα σίγουρα θα σας ανταμείψει.

Γιώργος Εμ. Γωγής